

ปริศนา สายเลือดต้องห้าม

禁忌
の子

ยามาจูกิ มิโอะ เขียน
กั๋งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

ปรีศนา

สายเลือดต้องห้าม

禁忌
の子

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ยามางูจิ มิโอะ เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

หากวันหนึ่ง... คุณพบศพที่มีใบหน้าเหมือนคุณทุกกระเปียดนิ้ว และพบว่าการตายนั้นไม่ใช่แค่อุบัติเหตุ คุณจะยังเชื่อใน ‘โชคชะตา’ อยู่หรือ..

ยินดีต้อนรับสู่โลกของ “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” นวนิยายสืบสวนทางการแพทย์ที่เขียนโดยแพทย์ผู้ปฏิบัติงานจริง ยามาจุจิ มิโอะ เจ้าของรางวัลอายุการะ เท็ตสึยะ ที่จะพาไปกระชากความจริงออกจากความมืดมน

ติดตามนายแพทย์ ทาเคตะ วาตารุ เข้าสู่การสืบสวนที่จะเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาล เมื่อศพนิรนามที่ชื่อ “อุกเงินสิบสอง” คือภาพสะท้อนของตัวเขาเอง ความคล้ายคลึงอันน่าขนลุกนี้คือคำใบ้เดียวที่จะนำพาเขาดำดิ่งสู่...

ความลับที่ถูกฝังไว้ใต้อำนาจของวงการแพทย์ ความปรารถนาอันรุนแรงของคนที่ยอมแลกทุกอย่างเพื่อความสำเร็จ และความผิดบาปที่ส่งต่อมาตามสายเลือด

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นชวนผู้อ่านติดตามไปกับเกมตรวจกระดูกที่ต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน เพราะนั่นคือตัวต่อของจิ๊กซอว์ฆาตกรรมห้องปิดตายที่ซ่อนเร้นพร้อมที่จะเปิดโปงความจริงที่สังคมพยายามจะ ‘ห้าม’ ไว้หรือยัง

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

หากคุณพบว่าศพที่ถูกส่งเข้าห้องฉุกเฉินมีใบหน้าเหมือนคุณทุกอย่าง ทั้งที่คุณเป็นลูกคนเดียวและไม่เคยรู้จักอีกฝ่ายมาก่อน — คุณจะอย่างไร

ปริศนาสายเลือดต้องห้ามเรื่องราวที่เริ่มต้นจากความสงสัยในต้นกำเนิดของตัวเอง แล้วคลี่คลายไปสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น — ความจริงที่ตะตะต้องหัวใจของผู้อ่านผ่านประเด็นที่ซับซ้อนทางจริยธรรม และความเป็นมนุษย์ นิยายเรื่องนี้พาผู้อ่านเปิดโลกของเทคโนโลยีการเจริญพันธุ์ ซึ่งเคยถูกมองว่าเป็นทางออกของคนอยากมีลูก แต่กลับซ่อนคำถามที่ยังไร้คำตอบไว้มากมาย เช่น สิทธิในการรู้ที่มาของตนเอง ความลึกลับทางกฎหมาย และผลกระทบที่อาจตกทอดไปถึงรุ่นลูกหลานอย่างไม่ตั้งใจ

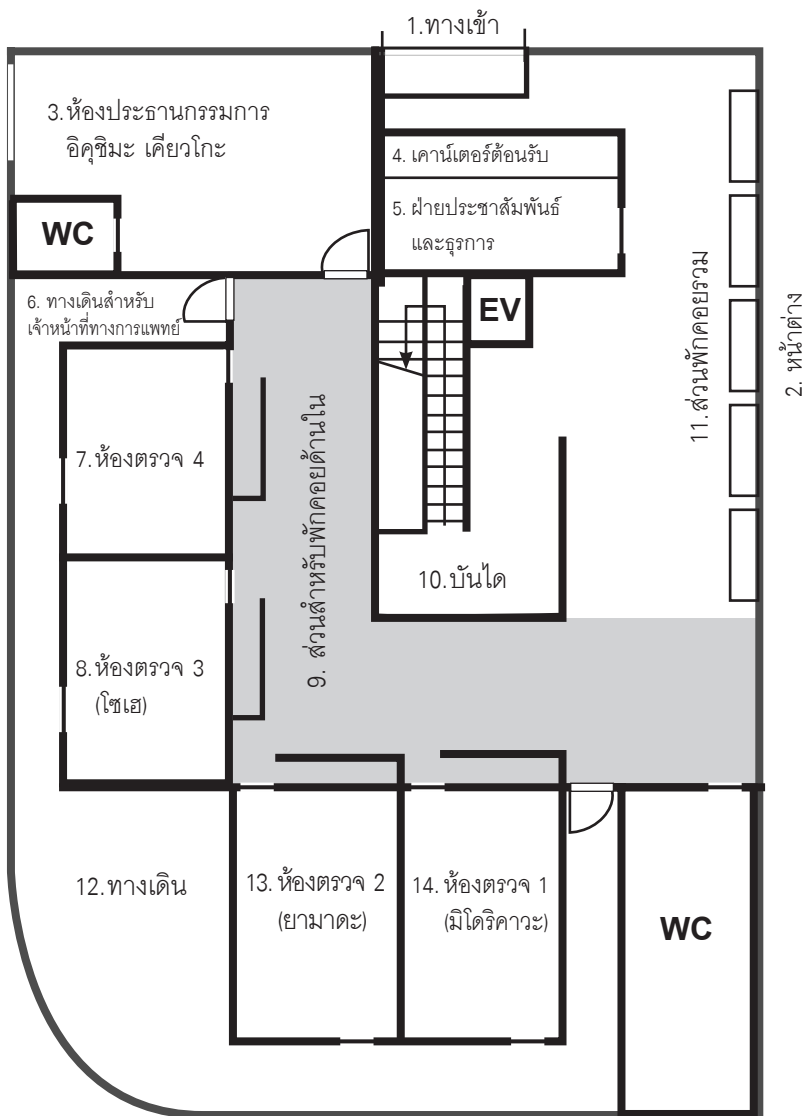
ท่ามกลางความรัก ความผูกพัน และความลับที่ไม่ควรถูกเปิดเผย เราจะได้เห็นตัวละครที่ต้องตัดสินใจในสิ่งที่ไม่ใช่ถูกหรือผิดชัดเจน ต้องเลือกจะให้ภัยหรือแบกรับความผิดไปตลอดชีวิต นิยายเรื่องนี้ไม่ใช่ นิยายที่ตั้งใจสอนบทเรียนใดๆ โดยตรง แต่มันทำหน้าที่เป็นกระจกสะท้อนว่า การกระทำหนึ่งอาจมีผลยาวไกลกว่าที่ใครจะคาดคิด

ในโลกที่เรายังไม่มีคำตอบพร้อมสำหรับทุกปัญหา บางครั้งการยอมรับความไม่สมบูรณ์ของชีวิตอาจเป็นสิ่งกล้าหาญที่สุดที่มนุษย์จะทำได้

กิงดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทที่ 1 จุดเริ่มต้น	6
บทที่ 2 ความเชื่อมโยง	47
บทที่ 3 ห้องปิดตาย	98
บทที่ 4 เศษส่วน	158
บทที่ 5 ความจริง	238
บทส่งท้าย แผลงที่ปะขาว	298

แผนผังอีคูซิเม รีโปรคลินิก

บทที่ 1

จุดเริ่มต้น

วันที่ 17 เมษายน 2023 เวลาสองทุ่มสิบห้านาที โทรศัพท์สายด่วนดังขึ้น

“ครับ ห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลเฮียวงะ ทาเคตะพูดครับ”

“จากหน่วยกู้ภัยนารุมิยะครับ ช่วยรับคนไข้ CPA (หัวใจหยุดเต้น) ด้วยครับ”

ได้ยินเสียงสัญญาณของเครื่อง AED ที่ปลายสาย

“ทราบแล้ว ทางเราสามารถรับได้ สถานการณ์เป็นยังไง”

“คู่รักที่ออกไปเดินเล่นเห็นร่างเขาลอยอยู่นอกชายฝั่งนารุมิยะเลยประสานงานกับหน่วยกู้ภัยทางน้ำนำร่างขึ้นมาแต่หัวใจหยุดเต้น เป็นชายคาดอายุประมาณสามสิบปี ระบุตัวตนไม่ได้ ไม่มีป้ายสแตนด์บาย (ผู้เห็นเหตุการณ์) คลื่นไฟฟ้าหัวใจเริ่มต้นแสดงภาวะเอซีสโตลี (หัวใจหยุดทำงาน) คลื่นไฟฟ้าหัวใจไม่มีการเปลี่ยนแปลง”

แทบไม่มีหวังเลย แบบนั้นถ้ากู้ชีพทันทีก็อาจจะช่วยได้ เขาไม่ใช่คนที่เพิ่งจมน้ำมาไม่นาน แต่จมนานแล้ว และเป็นแค่ศพที่จมน้ำตายเท่านั้น พนันกันดูก็ได้

ตามหลักแล้วหากเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน ถึงไม่มีแพทย์อยู่ หน่วยกู้ภัยฉุกเฉินก็สามารถวินิจฉัยการเสียชีวิตได้ แต่ตั้งแต่มีรายงานว่าเกิดเหตุการณ์ที่วินจัยคนที่ยังไม่ตายว่าเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน ถ้าไม่ชัดเจนจริงๆ หน่วยกู้ภัยต้องนำส่งไปยังโรงพยาบาล ที่ว่าชัดเจนนั้น หมายถึงศพที่ถึงขั้นส่งกลิ่นเน่าเหม็นหรือไม่ก็ศิโรตธาละเลยทีเดียว

ทาเคตะ วาตารุ ตอบรับไปตามหน้าที่และสอบถามเวลาที่คาดว่า

จะมาถึงสองทุ่มครึ่ง ชายหาดนารุมิยะอยู่ใกล้โรงพยาบาล จึงคิดว่า
จะมาถึงในอีกประมาณสิบนาที

เพื่อแก้อาการเมาค้าง เขาดื่มเครื่องดื่มเกลือแร่ขวดเดียวกระตุน
ตัวเองก่อนออกจากห้องพักแพทย์ และกินยาแก้ปวดด้วยแม้จะรู้ว่าไม่ใช่
วิธีที่ดีก็ตาม ตั้งแต่เกิดวิกฤตโควิดที่น่าเบื่อ โอกาสที่จะกินดื่มสังสรรค์กับ
คนอื่นนอกจากครอบครัวก็ลดลงมาก ในงานเลี้ยงรุ่นเมื่อคืนเขาก็ปฏิบัติ
ตามนโยบายของโรงพยาบาล โดยเป็นการกินเลี้ยงเรียบง่ายซึ่งมีแค่สี่คน
การไม่ได้เจอกันมานานทำให้เพลิดเพลินสุดเหวี่ยงเกินไปหน่อย

ในห้องตรวจรักษาเบื้องต้นซึ่งกว้างกว่าห้องเรียนเล็กน้อยนั้น มีเตียง
เคลื่อนย้ายผู้ป่วยสามเตียง และโต๊ะทำงานที่มุมห้องซึ่งมีเครื่องคอมพิวเตอร์
สำหรับเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ อยู่ภายใต้แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์
พอเข้าไปในห้องก็เห็นโคมียามะ พยาบาลกะดึกกำลังเขียนบันทึกประจำวัน
อยู่ที่โต๊ะทำงานกลางห้อง จึงเอ่ยทักทันที

“จะมีคนไข้ CPA เข้ามานะ อีกสิบนาที”

“โอเค เดี่ยวจัดการให้”

โคมียามะซึ่งเป็นพยาบาลมืออาชีพขี้นัวโป่งให้ ก่อนจะเริ่มตระเตรียม
อุปกรณ์ให้น้ำเกลือและชุดใส่ท่อช่วยหายใจอย่างคล่องแคล่ว ร่างกาย
ที่สมบูรณ์แข็งแรงของเธอทำให้เสื้อกาวน์พลาสติกแทบปริแตกออกได้ทุกเมื่อ

“คนไข้เป็นใคร”

“ได้ยืนยันว่าเป็นชายหนุ่มนะ”

“อุ้ยตาย”

“แต่คิดว่าเวลาน่าจะผ่านมาสักพักแล้ว อาจจะเป็นแค่ศพจนน้ำก็ได้
ไม่มีคนเห็นเหตุการณ์ โอกาสรอดต่ำ”

“เอาน่าใจเย็นๆ เดี่ยวจะตามหารูตะ แพทย์ฝึกหัดมาให้แนะ”

ในขณะที่พูดเธอก็หยิบเครื่องพีเอชเอสขึ้นมาแล้ว

“อ้าว แค่อารูตะคนเดียวนะหรอ”

“ก็ใช่นะสิ ตั้งแต่วันนี้แพทย์ฝึกหัดปีหนึ่งก็จะได้แจ้งเกิดในฐานะแพทย์ออกเวรเดี่ยวอย่างเต็มตัวแล้ว”

เขาผลอหัวเราะออกมา อารูตะเองไม่ได้มีปัญหาอะไรเลย เพียงแต่ไม่คิดว่าแพทย์ประจำห้องฉุกเฉินกับแพทย์ฝึกหัดที่เพิ่งเลื่อนตำแหน่งจากนักศึกษาขึ้นมาเป็นแพทย์ได้เพียงสองสัปดาห์ จะต้องมาเข้าเวรห้องฉุกเฉินระดับสาม¹ กันสองคน นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำ แต่เหมือนเขาก็ต้องคอยทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กไปด้วย

อารูตะมีรูปร่างสูงเพียว ผอมยาวสีทองซึ่งรวบขึ้นและประดับด้วยเครื่องประดับที่ดูจัดเต็มทำให้เธอค่อนข้างดูโดดเด่น เธอเพิ่งเข้ามาประจำที่แผนกฉุกเฉินเดือนนี้เอง—แพทย์ฝึกหัดจะต้องเวียนไปประจำยังแผนกต่างๆ ครึ่งละหลายเดือนเพื่อเรียนรู้หลายเรื่อง— รูปลักษณ์ภายนอกที่ดูฉลาดของเธอก็ทำให้เขาต้องระวังตัวขณะสอน แต่กลับรู้สึกว่าเป็นคนที่ตั้งใจทำงานอย่างจริงจังมีดีคาด

“สวัสดีค่ะ”

ตอนที่อารูตะเดินตบรองเท้าคล็อกที่ติดหมุดตกแต่งมากมายเข้ามาอย่างเคย ก็ได้ยินเสียงสัญญาณของรถฉุกเฉินดังมาแต่ไกล

“คนไข้ CPA นะ แต่งตัวเร็ว”

เขาพูดขณะหยิบหน้ากากอนามัย N95 ให้ตัวเองแล้วยื่นให้อารูตะ ตอนนี้โควิดกำลังจะถูกจัดให้เป็นโรคที่เฝ้าระวังต่ำทำให้ผู้คนกำลังหลงระเริง แต่ไวรัสก็ยังคงเป็นไวรัส ดังนั้นการกักตัวผู้ป่วยที่ไม่ใช่ผู้ป่วยติดเชื้อภายในโรงพยาบาลและไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหน จำเป็นต้องทำภายใต้การป้องกันอย่างเต็มรูปแบบ เพราะถ้าภายหลังพบว่าผู้ป่วยติดเชื้อโควิด ตัวเองจะถูกจัดให้เป็น “ผู้สัมผัสใกล้ชิด” ซึ่งไม่ใช่เรื่องตลกแน่

¹ ห้องฉุกเฉินสำหรับผู้ป่วยที่มีอาการร้ายแรงถึงขั้นเป็นอันตรายต่อชีวิต

พอเขาถอดหน้ากากอนามัยธรรมดาออกแล้วใส่หน้ากากอนามัย N95 ฮารุตะก็หัวเราะคิกคัก

“มีอะไร”

“ฉันนึกได้ว่า เพิ่งเคยเห็นหน้าของอาจารย์ตอนไม่ใส่หน้ากากเป็นครั้งแรกนะคะ”

“ตกใจละสิ หล่อกว่าที่คิดใช่ไหม”

ฮารุตะหลุดหัวเราะออกมา ขอโทษนะ นี่แค่มุขแซวตัวเองเล่น แต่ก็จริงอย่างที่เธอพูด เขารู้สึกเหมือนกันว่าไม่เคยเห็นหน้าจริงของใครเลย และไม่รู้ว่าจะต่อไปจะเป็นอย่างไร แต่โลกยุคนี้มันน่าอึดอัดจนหายใจไม่ออก ซึ่งหมายถึงหายใจไม่ออกภายใต้หน้ากากจริงๆ

ฮารุตะซึ่งสวมกาวน้ป้องกันสีฟ้าเคาะแป้นพิมพ์ของระบบเวชระเบียน อิเล็กทรอนิกส์อย่างคล่องแคล่ว และเปิดหน้าข้อมูลของผู้ป่วยที่กำลังจะเข้ามา

บนหน้าจอปรากฏข้อความว่า “ฉุกเฉินสิบสอง” สำหรับผู้ป่วยที่ไม่ทราบชื่อ ทุกคนจะถูกกำหนดหมายเลขส้อมแบบนี้แทนชื่อ แม้ส่วนใหญ่จะสามารถระบุตัวตนได้ในภายหลัง แต่บางรายก็ไม่มีวันรู้รู้เลยว่าเป็นใคร

เสียงสัญญาณของรถฉุกเฉินหยุดลงกะทันหัน และสัญญาณเตือนว่าคนไข้มาถึงแล้วก็ดังขึ้นแทน

---ได้เวลาเริ่มงานแล้ว ไปกันเถอะ ทาเคดะซึ่งมีฮารุตะกับพยาบาลโคมียามาตามหลัง ใช้เท้าเตะสวิตช์เปิดประตูที่เชื่อมกับนอกอาคารให้รถฉุกเฉินเข้ามา

หน่วยฉุกเฉินตั้งอยู่ชั้นกึ่งใต้ดิน ด้านนอกมีตึสนิท และทันทีที่ประตูเปิดออก ลมเย็นของฤดูใบไม้ผลิก็ดพัดเข้ามาปะทะใบหน้าจนเย็น อากาศชั้นจันรู้สึกหนักอึ้ง บางทีฝนอาจกำลังจะตก

รถพยาบาลเคลื่อนตัวเข้ามาช้าๆ ก่อนจะหยุดนิ่งตรงหน้าคนทั้งสาม

ทันใดนั้นประตูด้านหลังของรพพยาบาลก็เปิดออก เจ้าหน้าที่กู้ภัยสองคน ซึ่งขนานอยู่ข้างเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยก็พุ่งเข้ามาทันที เจ้าหน้าที่คนหนึ่ง รับทำการปั๊มหัวใจอย่างต่อเนื่อง

“หนึ่ง... สอง... สาม... สี่... ห้า...”

เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ฝั่งศีรษะของผู้ป่วย สอดท่อช่วยหายใจได้สำเร็จ และกำลังบีบอุปกรณ์ช่วยหายใจแบบใช้มือด้วยความคล่องแคล่ว

พวกเขาให้สัญญาณ ‘หนึ่ง สอง สาม’ ขณะยกผู้ป่วยออกจากเตียง เคลื่อนย้ายไปยังเตียงของห้องตรวจรักษาเบื้องต้น ‘ผู้ป่วย’ คนนั้นอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า

มองเห็นๆ ไม่พบบาดแผลใหญ่ตามร่างกาย แม้ร่างจะอยู่ในน้ำมาก่อน แต่ร่างกายของคนหนุ่มกลับไม่ได้รับความเสียหายมากนัก ดังนั้นแม้ทีมกู้ภัย จะรู้ว่าโอกาสรอดไม่มาก แต่ก็พอเข้าใจว่าทำไมพวกเขาถึงเลือกนำตัวส่งโรงพยาบาลโดยไม่ยืนยันการเสียชีวิต อาจเป็นเพราะร่างถูกกระแสน้ำพัด ไปมาจึงทำให้ยังไม่เกิดการแข็งตัวหลังเสียชีวิต

“อาการระหว่างการส่งตัวมาเป็นยังไงบ้าง”

ทันทีที่เขาหันไปทางหัวหน้าหน่วยกู้ภัยวัยกลางคนเพื่อรับรายงานต่อก็เห็นว่าเขาทำท่าตกใจ

“มีอะไรเหรอครับ”

“อา เปล่าครับ...”

“คลื่นไฟฟ้าหัวใจล่าสุดเป็นยังไง”

“...เอชิสโตลึครับ”

หัวหน้าหน่วยพูดขณะใช้แขนเสื้อปาดเหงื่อที่หน้าผากอย่างรวดเร็ว

“อืม ไม่เป็นไรหรอกครับ แต่ตอนนี้หน่วยผมคนไม่พอ รบกวนช่วย กู้ชีพคนไข้ก่อนนะครับ ขอโทษด้วยที่ต้องรบกวนทุกครั้งเลย”

“แน่นอนครับ ผมช่วยเอง”

หัวหน้าทีมกู้ภัยรู้สึกเกรงใจกับคำแก้ตัว ก่อนจะพยักหน้า

“คุณโคมียามะ ให้แลคเตทริงเกอร์เต็มๆ ชีตอะดรีนาลีนหนึ่งแอมพูล² จับเวลาไปด้วย”

“เซอร์-เยส-เซอร์”

โคมียามะยกนิ้วโป้งให้

“งั้นมาใส่ท่อช่วยหายใจกัน ฮารุตะจัดการได้เลย”

“ฉันทหารอคะ”

“ผมจะคอยช่วยเหลือเอง”

เวลาผ่านไปสองนาทีกหลังจากผู้ป่วยมาถึง

“ตรวจชีพจร”

หน่วยกู้ภัยหยุดปั๊มหัวใจชั่วคราวเพื่อตรวจสอบคลื่นไฟฟ้าหัวใจ

ภาวะเอซิสโตลี หน้าจอมอนิเตอร์แสดงค่าเป็นศูนย์ คลื่นไฟฟ้าหัวใจเป็นเส้นตรงสนิท ไม่มีการเต้นของหัวใจแม้แต่เล็กน้อย

ว่ากันว่าหากหัวใจหยุดเต้นเกินห้านาที การช่วยชีวิตจะเป็นไปได้ยากมาก เป็นไปตามคาด คนไข้ น่าจะเสียชีวิตมาสักพักหนึ่งแล้ว เขาคิด

หลังจากเห็นคลื่นหัวใจ หน่วยกู้ภัยก็เริ่มทำการปั๊มหัวใจต่อ

เขาตรวจสอบตำแหน่งของแกนโลหะภายในท่อช่วยหายใจ ในขณะที่เดียวกันกับบอกให้ฮารุตะไปยืนที่ฝั่งศีรษะของลูกเงินสิบสอง แม้เธอจะดูเป็นคนที่ไม่ค่อยตื่นเต้นอะไรก็ยังซ่อนความเครียดเอาไว้ไม่อยู่

เธอใช้มือขวาบีบอุปกรณ์ช่วยหายใจแบบใช้มือบีบที่ได้จากหน่วยกู้ภัย และใช้มือซ้ายจับเครื่องมือช่วยสอดท่อช่วยหายใจอย่างเก๋ไก๋ เงามือของปั๊ม อุปกรณ์ช่วยหายใจบดบังใบหน้าผู้ป่วย

“ไม่ต้องกลัว ทำตามที่เราสอนมา ใจเย็นๆ”

“ค่ะ”

² ปริมาตร 2 มิลลิลิตร

“เอากล่องออกก่อนนะ สาม สอง หนึ่ง...”

เธอปล่อยลมออกจากบอลลูนที่ปลายท่อช่วยหายใจด้วยเข็มฉีดยา แล้วดึงท่อช่วยหายใจขนาดใหญ่ออกจากลำคอ มีเสียงดังพรวด และมี น้ำทะเลไหลทะลักออกมาจากปาก

ในขณะเดียวกัน ใบหน้าของชายคนนั้นก็ปรากฏให้เห็น

“กรีดดด!”

ฮารุตะกรีดร้อง เครื่องมือช่วยสอดท่อช่วยหายใจในมือหล่นกระแทกพื้น เสียงดังก้องไปทั้งห้องตรวจ

ความตกใจทำให้ทำอะไรไม่ถูก

เขาเคยเห็นหน้าของลูกเงินสิบสองมาก่อน

ใบหน้าที่เห็นจนเบื่อทุกวันเมื่อสองกระแຈ

ใบหน้าที่เขามักคิดเสมอว่า ถ้าหล่อกว่านี้อีกนิดก็คงจะดี

ผิวค่อนข้างคล้ำ ตาชั้นเดียว คางเหลี่ยม คิ้วหนา จมูกโด่งเป็นสันคม

ใบหน้าที่ค่อนข้างโหม่งซึ่งปีนี้จะอายุครบสามสิบสามปี

ลูกเงินสิบสอง หน้าตาเหมือนเราอย่างกับแกะ

เขาแทบจำสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ได้ เขาแค่ทำงานไปตาม สัญชาตญาณ คือสลับกับฮารุตะเพื่อสอดท่อช่วยหายใจให้ชายที่หน้าตาเหมือนตัวเอง เมื่อการกู้ชีพไม่ได้ผลจึงรีบยืนยันการเสียชีวิตโดยเร็ว

หัวของเขาหนักอึ้งจนชา ปวดตื้อ ขณะที่ยื่นคางมองดูหน่วยกู้ภัยออกไป และประตูที่เปิดออกนอกอาคารค่อยๆ ปิดลง ก็มีมือมาตบไหล่เบาๆ

“...โอเคไหมคะ”

เขารู้สึกถึงความห่วงใยจากโคมียามะ

“ขอบใจ แต่โชคไม่ดีที่ไม่โอเค... ฮารุตะล่ะ”

“พักผ่อนอยู่ในห้องประชุมค่ะ”

ดูเหมือนว่าฮารุตะจะรู้สึกไม่สบาย ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะเธอเพิ่งเป็นหมอ
แค่สองสัปดาห์ก็ต้องเจอเรื่องแบบนี้แล้ว

“เขาคงไม่ใช่... พี่น้องของคุณใช่ไหม”

“ผมเป็นลูกคนเดียว และไม่เคยเจอเขามาก่อนเลยด้วย”

“แปลกแทนขอ ฉันเคยได้ยินว่ามนุษย์เราจะมีคนที่เหมือนกันอย่างกับ
ฝาแฝดอยู่สามคนในโลก... แต่ฉันจะพูดดีหรือเปล่านะ ว่าเขาเหมือนอาจารย์
เป๊ะเลย เกินกว่าแค่เหมือนแล้วละ”

โคมียามะขมวดคิ้วบนใบหน้ากลมที่ดูใจดี เอ้อ ทั้งสองถอนหายใจ
พร้อมกันแล้วมองเข้าไปในห้องตรวจรากับมีแรงดึงดูด

ร่างไร้วิญญาณนั้นนอนอยู่บนเตียงเคลือบย้วยผู้้วย แม้จะอยู่ห่าง
ออกไปราวห้าเมตร แต่กลิ่นเหม็นคาวที่เป็นลักษณะเฉพาะของกลิ่นศพ
ซึ่งปะปนกับกลิ่นไอทะเลียงโซยมาถึงตรงนี้ พอมองไปก็ชวนให้รู้สึกคลื่นไส้
จนต้องเบือนหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว ซึ่งโคมียามะก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน

“...เอาผ้าคลุมหน้าเขาก่อนไหม”

เธอพูดโดยเบือนหน้าออกจากศพ และสายตาที่เบือนหนีมาสบกัน
ทำให้โคมียามะหลบสายตาอีกครั้งอย่างไม่ตั้งใจ คนที่อยู่ในห้องตรวจนี้
มีเพียงชายสองคนที่มีหน้าตาเหมือนกัน คนหนึ่งเป็น คนหนึ่งตาย แล้วก็
โคมียามะเท่านั้น ช่างเป็นสถานการณ์ที่น่าอัศจรรย์ไม่น้อย

“...นั่นสิ แต่ทำซีทีสแกน (เอกซเรย์คอมพิวเตอร์) ทั้งร่างไว้ก่อนดีไหม”

การทำเอ็กซเรย์ ซีทีสแกน หรือการถ่ายภาพเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ของศพ
แทนการผ่าชันสูตรศพอย่างง่ายในห้องฉุกเฉิน เป็นหน้าที่หนึ่งของแพทย์
แผนกฉุกเฉินซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละโรงพยาบาล กรณีที่เสียชีวิต
อย่างผิดธรรมชาติโดยไม่ทราบสาเหตุ แทนที่จะออก “ใบรับรองการเสียชีวิต”
แพทย์จะต้องออก “ใบชันสูตรศพ” แทน ภาพเอกซเรย์คอมพิวเตอร์จะเป็น
ข้อมูลอ้างอิงอย่างหนึ่งเมื่อต้องส่งข้อมูลให้ตำรวจ

เขากับโคมียามะช่วยกันเซ็นเตียงซึ่งมีศพย้ายขึ้นไปนอนบนเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ผมสันสีดำที่เปียกชุ่มลงแนบกับหน้าผากสีคล้ำนั้นดูเหมือนสาหร่ายและโซยกลิ่นไอทะเลออกมา

การสแกนร่างเสร็จสิ้นลงพร้อมกับเสียงที่น่าฟังของเครื่องเอกซเรย์ทาเคดะเคลื่อนเมาส์ไปที่หน้าจอวิเคราะห์เบี่ยงเพื่อดูภาพที่ได้

สิ่งแรกที่สะดุดตาคือปอดทั้งสองข้างเป็นสีขาวล้วน คงเกิดจากการจมน้ำและเสียชีวิตมาแล้วสักระยะ ภาพถ่ายบริเวณหน้าอกและช่องท้องแสดงถึงภาวะร้ายแรง เช่น การฉีกขาดของหลอดเลือดแดงใหญ่ หรือการทะลุของทางเดินอาหาร

เขาตรวจสอบบริเวณศีรษะ

แล้วสายตาของเขาก็หยุดชะงัก

มีภาวะเลือดคั่งใต้ผิวหนังที่ศีรษะส่วนหลังและกะโหลกศีรษะร้ายแรงเนื่องจากเสียชีวิตมาระยะหนึ่งแล้ว ร่องหยักของสมองแทบจะหายไปทั้งหมด แต่ตรวจพบเลือดที่คั่งกระจายตัวเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวบนพื้นผิวของสมอง เป็นอาการเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองชั้นข้างแบบเฉียบพลันจากบาดแผลภายนอก

เรื่องนี้ชักมีกลิ่นไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว

“จมน้ำตาย หรือถูกซ้อมแล้วโยนทิ้งทะเลกันแน่”

เขาพึมพำกับตัวเอง

เมื่อบอกว่า ผมจะประสานงานกับตำรวจเอง โคมียามะก็เดินกลับไปยังเคาน์เตอร์พยาบาลที่ด้านใน จากนั้นห้องตรวจก็ตกอยู่ในความเงียบ

เขาทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตรงหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์วิเคราะห์เบี่ยงดังตึงเก้าอี้ส่งเสียงลั่นเล็กน้อย

หน้าจอของระบบวิเคราะห์เบี่ยงอิเล็กทรอนิกส์ตรงหน้าที่มีดลงสะท้อนภาพของเขาให้เห็นจางๆ

ใบหน้าเหนียวล้าที่อยู่เลยชุดผ้าตัดสีเทาขึ้นไปนั้นดูเหมือนใบหน้า
ของศพนั้นไม่มีผิด

เขายังติดใจเกี่ยวกับศพนั้นอยู่ แต่ไม่กล้าพอจะเลิกผ้าออกดูตามลำพัง
ตอนที่ถอดท่อช่วยหายใจ เราสบตากับ... จุกเงินสิบสอง ดวงตาที่ขุ่นมัว
เพราะกระจกตาละลายนั้น ดูเหมือนจะจ้องมาที่เราแวบหนึ่ง ...อา แค่คิด
ก็เสียวสันหลังวาบแล้ว

ยังไ้ก็เถอะ หมอนั้นที่เหมือนเราอย่างกับแกะเป็นใครกันแน่

สามสิบนาที่ต่อมา ตำรวจก็มาถึง พวกเขาตรวจสอบสภาพศพตาม
หน้าที่ก่อนจะเก็บภาพ ในขณะที่เหตุการณ์เริ่มดำเนินไปตามปกติ ทาเคะ
ยื่นเอามือไพล่หลังและดูการทำงานของตำรวจอย่างใจลอย แต่พอสังเกต
ดูดีๆ ไม่ใช่แค่ใบหน้าที่เหมือน แต่ศพนั้นมีส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปด
เซนติเมตรและน้ำหนักเจ็ดสิบสี่กิโลกรัมเท่ากับเขา เท่าที่เห็นอาจเหมือนกัน
ทุกอย่าง ทั้งไหล่กว้างและมีกล้ามเนื้อ ขนาดของมือ ความยาวของขา โครงร่าง
ก็เหมือน นี่อาจจะคล้ายกับสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์โคลนนิ่งก็ได้

ตอนที่เจ้าหน้าที่สืบสวนพลิกศพเพื่อตรวจสอบด้านหลัง ก็เห็นขน
ที่ขึ้นอยู่หนาแน่นบริเวณก้น

เขาพนึกถึงตอนที่คบหาและมีความสัมพันธ์ครั้งแรกกับเอริกะ ภรรยา
ของเขาขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

---คุณไม่ค่อยมีขนตามตัว แต่กลับมีขนที่ก้นเหวี่ยง

เขานึกถึงตอนที่เธอซุกตัวอยู่ในอ้อมอกของเขาและหัวเราะคิกคัก

---แะหน้อยนะ

---หือ ไม่หรอก ดียิ่งกว่าดีเสียอีก

เอริกะพูดแล้วหัวเราะอีกครั้ง แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่น่าหัวเราะเลย
ทำไม ทำไมเราจะต้องมาเหมือนกับศพที่นอนอยู่ตรงหน้าแม้กระทั่งขนที่ก้น
ด้วยนะ

ตอนเลิกผ้าที่คลุมหน้าออก เขาดูออกว่าเจ้าหน้าที่สืบสวนสะดุ้งแม้มองจากทางด้านหลัง แต่ก็ควบคุมสติเอาไว้ได้สมกับเป็นตำรวจ

“เขาเป็นญาติกับคุณหรือครับ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนเก็บข้อมูลทั้งหมดที่แสดงบนหน้าจอของระบบเวทระเบียน เช่น ภาพถ่ายเอกซเรย์คอมพิวเตอร์และผลตรวจเลือด ก่อนจะกลับไปนั้นก็เป็นเวลาเกือบตีหนึ่งแล้ว

“มีปาดแผลบริเวณศีรษะด้วย เพื่อความแน่ใจ เราจะดำเนินการสืบสวนทั้งในแง่มุมของคดีอาชญากรรมและอุบัติเหตุ อาจมีการขอข้อมูลเพิ่มเติม ต้องขอความร่วมมือด้วยครับ”

“จะผ่าชันสูตรศพไหมครับ”

“คิดว่าต้องผ่าครับ”

เขาจินตนาการภาพตัวเองโดนผ่าขึ้นมาอย่างลึมตัว จนรู้สึกคลื่นไส้ อยากจะอาเจียน เขาสลับความคิดในสมองเพื่อลบภาพนั้น และพยายามบังคับตัวเองให้เข้าใจขั้นตอนการทำงานของตำรวจ

การผ่าชันสูตรอาจหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เขาอดคิดไม่ได้ว่าศพจะถูกดูแลอย่างดีและได้รับการไว้อาลัยตามสมควร ไม่ใช่เพราะศพนั้นเหมือนเขาราวกับฝาแฝด แต่เพราะอายุยังค่อนข้างน้อย เขามีครอบครัวไหมนะ ซึ่งถ้าครอบครัวกำลังตามหาเขา นึกไปแล้วก็น่าสงสาร ถ้าระบุตัวตนและคืนศพให้ครอบครัวได้โดยเร็วก็คงดี

“คือว่า คุณคงสังเกตเห็นนะครับว่า ศพนั้นกับผมหน้าตาเหมือนกันมาก ผมเลยรู้สึกตกใจ ถ้ารู้ว่าเขาเป็นใครเมื่อไหร่ช่วยแจ้งรายละเอียดให้ผมด้วยได้ไหมครับ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนมีสีหน้าผ่อนคลายลงทันที

“แน่นอนครับ มันเป็นหน้าที่อยู่แล้ว ถ้าระบุตัวตนได้จะแจ้งทางโรงพยาบาลนะครับ เพียงแต่ในแง่การเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลอาจจะบอก

อะไรมากกว่านั้นไม่ได้ครับ”

“ได้ครับ ...เอ่อ หวังว่าจะระบุตัวตนของเขาได้นะครับ”

“ครับ ผมก็หวังอย่างนั้น”

เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าวลา ก่อนจะพาร่างของอุกจินสิบสองขึ้นรถยนต์กลับไปด้วย โดยปกติเขาแทบไม่เคยทำถึงขนาดนี้ แต่ครั้งนี้เขาเปิดประตูค้างไว้และโค้งคำนับจนกระทั่งรถยนต์ลับตาไป พอเงยหน้าขึ้นเขาถึงเห็นว่า ล้อรถวิ่งลุยน้ำฝนจนกระเซ็น แล้วแล่นออกไปท่ามกลางสายฝน ฝนตกลงมาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เขาได้ยินเสียงฟ้าร้องดังมาแต่ไกล

ถึงแม้ตำรวจจะกลับไปแล้ว แต่เขาก็แทบไม่ได้หลับเลยจนถึงเช้า ผู้ป่วยนอกก็น้อย แสดงว่าสาเหตุที่นอนไม่หลับเกิดจากปัญหาด้านจิตใจแน่ เขาออกจะภาคภูมิใจที่ตนสามารถนอนหลับได้ทันทีไม่ว่าบนเตียงไหนก็ตาม แต่พอหลับตาลงก็เห็นภาพใบหน้าของศพนั้นลอยขึ้นมาในความคิด ไม่ว่าอย่างไรก็หลับไม่ลง

เขาคิดถึงเอริกะขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล เขาไม่อยากจะเล่าเรื่องราวอย่าง ‘ศพที่หน้าตาเหมือนสามีอย่างกับแกะ’ ให้เธอซึ่งกำลังตั้งครรภ์ ฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจ เพียงแต่รู้สึกว่าได้เห็นหน้าเธอ ความรู้สึกตึงเครียดตั้งแต่เช้าจะได้ผ่อนคลายลงและรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง

หลังจากรายงานส่งต่อเวรในที่ประชุมตอนเปิดโม่งครึ่ง เขาก็ออกคำสั่งสำหรับเคสในห้องไอซียูที่ดูแลอยู่ แล้วออกตรวจผู้ป่วยในตึกजनเสร็จ ขณะเตรียมตัวกลับบ้านช่วงก่อนเที่ยง เครื่องพีเอชเอสก็ดังขึ้น

“โชคดียัง อาจารย์ยังไม่กลับหรือ”

โคมียามะนั่นเอง

“น่าแปลกที่ยังเห็นคุณโคมียามะอยู่ถึงปานนี้ ทั้งที่เข้าเวรตึกแท็กซี่”

“ฉันนอนไม่พองานเลยไม่ค่อยหลับ ต้องทำโอทีอีกนานเลย”

เขานึกภาพโคมียามะกำลังหาอยู่ที่ปลายสาย

“เรื่องเมื่อวานนะ ถึงจะคิดไม่ออกก็เถอะ แต่ฉันนึกอะไรขึ้นมาได้
อย่างหนึ่ง...” ถึงตรงนี้โคมียามะก็พูดเบาลงเหมือนจะชวนให้ติดตาม
“ลองปรึกษาอาจารย์คิโนซากิดูดีไหม”

“คิโนซากิอะนะ”

เขาเฉลยร้องเสียงหลง โคมียามะจึงรีบอธิบาย

“อ้อ อาจารย์เพิ่งมาทำงานที่นี่เมื่อปีที่แล้วคงจะยังไม่รู้จักสินะ เขา
เป็นหมอแผนกทางเดินอาหาร หล่อเป็นบ้าเลยละ”

ไม่ใช่ไม่รู้จัก แต่รู้จักดีเลยด้วยซ้ำ เขานึกถึงคนคนหนึ่งทั้งชื่อและ
รูปร่างหน้าตาขึ้นมา แต่เลือกที่จะไม่พูดถึงและบอกให้เธอพูดต่อ

“อาจารย์คิโนซากิอยู่โรงพยาบาลนี้มาประมาณสามปีแล้ว เขาค่อนข้าง
มีชื่อเสียงเพราะถ้าไปขอคำปรึกษา เขาจะบริหารจัดการให้ทันที อย่างคราวก่อน
ที่มีปัญหาใหญ่เรื่องเงินหายไปจากกระเป๋าตังค์ของคนไข้ที่แอดมิทจาก
ห้องฉุกเฉิน เขาก็แก้ปัญหาได้ในพริบตา ทุกคนเลยสบายใจกันไป”

“นั่นแหละ ว่าแต่... เขาชื่อเต็มว่าอะไรละ”

โคมียามะบอกว่า รอแป้นะ แล้วคงจะเปิดดูรายชื่อสมุดจดหมายเลข
โทรศัพท์ภายใน เพราะเขาได้ยินเสียงพลิกหน้ากระดาดะ

“เจอแล้ว คิโนซากิ ชื่อเต็ม คิโนซากิ เคียวสึเกะ คำว่า ‘เคียว’
ใช้ตัวอักษรที่แปลว่า ‘ก้องกังวาน’ ”

นั่นไงล่ะ

อย่างไรก็ตาม ที่นี่เป็นโรงพยาบาลขนาดสี่ร้อยเตียง จึงมีแพทย์ที่อยู่
ต่างแผนกและไม่เคยพบกันอยู่หลายคน แต่เขาไม่เคยคาดคิดหรือรู้ตัว
มาก่อนว่าเขาทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน

คิโนซากิ เคียวสึเกะ ไม่ผิดแน่ เขาคือเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนชั้นมัธยมต้น
ที่ฝากความทรงจำที่ไม่อาจลืมเลือนไว้ วงการของบุคลากรทางการแพทย์

นั่นแคบ การได้เจอเพื่อนร่วมรุ่นจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อย แต่ทำไมโชคชะตาต้องพาให้มาพบกันในวันเวลาแบบนี้ด้วย

เธอบอกว่า อีกสักครู่ ผู้ป่วยที่อาเจียนเป็นเลือดปริมาณมากกำลังจะถูกส่งมายังหน่วยฉุกเฉิน และคิโนซากิจะรักษาผู้ป่วยคนนั้นร่วมกับแพทย์เฉพาะทาง (แพทย์ที่ผ่านการฝึกอบรมขั้นต้นเป็นเวลาสองปีและกำลังเข้ารับการอบรมเฉพาะทาง)

“ขอโทษที่ทำให้ทำงานจนถึงเช้านะ ตอนทำงานก็ลองปรึกษาเขาดูแล้วกัน” โคมิยามะบอก —ตกลงอะไรคือสาระสำคัญกันแน่เี่ย

ทาเคดะคิดแล้วก็ยิ้มเจื่อน แต่ก็ตกลงที่จะอยู่ช่วยงานและเดินกลับไปที่หน่วยฉุกเฉินอีกครั้ง การทำงานจะเป็นผลดีต่อสุขภาพจิตมากกว่า โดยปกติเขาไม่รู้สึกดีใจที่ได้งานเพิ่ม แต่วันนี้ต่างออกไป เขาตบแก้มตัวเองดังเพียะเพื่อปรับสมองให้เข้าสู่สภาวะพร้อมทำงานในห้องฉุกเฉิน

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในหน่วยฉุกเฉิน เขาก็กวาดตามองหาคนที่น่าจะเป็น ‘คิโนซากิ’ ซึ่งไม่เห็นแม้แต่เงา แต่กลับไปสบตาเข้ากับแพทย์หญิงร่างเล็กคนหนึ่ง เขาไม่คุ้นหน้าเธอเลย คงจะเป็นแพทย์เฉพาะทางด้านอายุรกรรมระบบทางเดินอาหาร เธอดูต่างจากฮารูตะอย่างสิ้นเชิง ดูเป็นผู้ใหญ่และจริงจัง ผมสีน้ำตาลเข้มถูกรอบเป็นหางม้าพลั่วไหวอยู่บนไหล่ที่บอบบางของเธอ

ในเขตที่ถูกปรับเป็นพื้นที่ความดันลบสำหรับผู้ติดเชื้อโควิด เธอกำลังพยายามเข็นรถเข็นอุปกรณ์ส่งกล้องภายในซึ่งดูใหญ่กว่าตัวเองเข้าไปในห้อง เขาก็รีบเข้าไปช่วยทันที แพทย์หญิงคนนั้นค้อมศีรษะเล็กน้อย

“ขอบคุณค่ะ”

เธอบอกว่าชื่อทาจิบานะ เป็นแพทย์ด้านอายุรกรรมระบบทางเดินอาหารมาเป็นปีที่สี่ ดวงตากกลมโตที่มีตาดำโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ หลังจากแนะนำตัวเองแล้ว เขาก็เล่าเรื่องทันที

“อาจารย์... คิโนซากิล่ะครับ”

“อ้อ อีกสักครู่ก็คงจะมาละ”

พอทาจิบานะตอบ สัญญาณเตือนว่ารถฉุกเฉินมาถึงแล้วดังขึ้น

“คานิยามะ มาซาโนริ เพศชาย อายุสี่สิบแปดปี มีประวัติเป็นโรคตับแข็งจากการดื่มแอลกอฮอล์ วันนี้อาเจียนเป็นเลือดสองครั้ง ผู้ป่วยมีอาการมึนงงจึงเรียกรถพยาบาล มาถึงโรงพยาบาลเวลา 11.30 น. ความดันโลหิต 75/50 ชีพจร 120 ครั้งต่อนาที”

เจ้าหน้าที่รายงานสถานการณ์ของผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ขณะเข็นเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยไปยังห้องตรวจ

แค่ฟังประวัติการเจ็บป่วยก็พอเดาสถานการณ์ได้ไม่ยาก เส้นเลือดขาดในหลอดอาหารแตกซึ่งเกิดจากภาวะตับแข็งจากการดื่มแอลกอฮอล์ และการช็อกจากการเสียเลือด ไม่มีเวลาแล้ว

“เลือดล้ารอล่ะ”

“ส่งไปแล้วละ”

“เอาละ ผมจะดูสัญญาณชีพเอง อาจารย์เตรียมส่งกล้องเลย”

คะ ทาจิบานะรับคำก่อนจะวิ่งออกไป

เขาเข็นเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยที่เต็มไปด้วยเลือดไปไว้ข้างเครื่องส่องกล้องตรวจ จากนั้นรีบเปิดเส้นเลือดดำและเชื่อมต่อกับถุง RCC (เซลล์เม็ดเลือดแดงเข้มข้น) ที่พยาบาลส่งให้ และสั่งให้ละลาย FFP (พลาสมาแช่แข็ง) แล้วเลือดสีแดงก็ค่อยๆ ไหลผ่านท่อพลาสติกเข้าสู่ร่างกายผู้ป่วย

ขณะที่กำลังจดจ่อกับการสังเกตอาการของผู้ป่วย ทันใดนั้น เขารู้สึกว่ามีใครบางคนอยู่ด้านหลัง

“—ขอโทษทีให้ร้อ”

เสียงที่ได้ยินอยู่ทางด้านหลังนั้นเป็นเสียงที่คุ้นเคย แม้ทุ้มต่ำกว่าตอนที่ยังเป็นวัยรุ่น แต่ความรู้สึกของน้ำเสียงที่สดใสและมีเอกลักษณ์นั้นไม่ต่างไป

จากเดิม --อา ไม่ผิดแน่ หมอนั่นเอง คิโนซากิ

อีกฝ่ายคงยังไม่ทันสังเกตเห็นเขา คิโนซากิจึงเดินผ่านขึ้นมาทางด้านข้างและไปยืนอยู่ข้างทางจักรยานะซึ่งกำลังใช้เครื่องส่องกล้องอยู่ เขาก็สวมเสื้อกาวนและหน้ากากเช่นกัน อาจเพราะเหตุนี้จึงทำให้ความสูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร กับดวงตาเรียวยาวและนัยน์ตาสีเทาเข้มของเขาดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

การผ่าตัดฉุกเฉินเพื่อห้ามเลือดเริ่มขึ้น

ทันทีที่ทาจิบานะสอดกล้องส่องตรวจเข้าไปทางปาก คานิยามะก็ควมูและพ่นเลือดปริมาณมากออกมา เนื่องจากการสอดกล้องเข้าไปทำให้แรงดันจากภายในรุนแรง เลือดจึงพุ่งเหมือนออกจากปืนฉีดน้ำไปไกลถึงหนึ่งเมตร เลือดสดกระเด็นใส่เสื้อกาวนของทาจิบานะจนเป็นสีแดง

บนหน้าจอแสดงภาพเป็นสีแดงเข้ม ไม่ว่าจะมองตรงไหนก็เป็นสีแดงจนแยกแยะไม่ออกว่าจะไปทางไหน จุดที่เลือดออกคงอยู่ในหลอดอาหารแต่ไม่รู้ว่าจะใช้กำลังเท่าไร เลือดก็ยังไหลทะลักออกมาจากจุดไหนสักจุดและยังคงเห็นแต่สีแดง เขาเห็นทาจิบานะใช้หัวไหล่ปาดเหงื่อที่ไหลลงมาจากหน้าผาก

ช่วงเวลาที่เคยคิดจนแทบล้มหายใจผ่านไปพักใหญ่ จนในที่สุดเธอก็พูดด้วยความเกร็ง

“อาจารย์... หาจุดที่เลือดออกไม่เจอค่ะ”

ดูเหมือนคิโนซากิกำลังยิ้มอยู่ภายใต้หน้ากากนั้นด้วยซ้ำ

เขาก้าวออกมาข้างหน้าอย่างเงียบเชียบเหมือนเงา ทันทีที่รับคันบังคับของเครื่องส่องกล้องตรวจจากทาจิบานะ ก็เห็นได้ทันทีว่าแววตาเปลี่ยนไปได้ยินเสียงทาจิบานะกลืนน้ำลายดังเอือก

จะว่าไปแล้ว หมอนี่ก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นะ ทาเคดะคิดขึ้นมาลอยๆ ไม่ว่าจะทำอะไรเขาก็ไม่มีช่องโหว่เลย ขนาดเลือดกระเด็น

เปื้อนเต็มเสื้อกาวัน แต่คิโนซากิก็ยังไม่เหลือบมองเลยสักนิด จริงสิ สำหรับเขาแล้ว คำว่าความรู้สึกบันปวนนั้นไม่มีอยู่จริง

“ตรงนี้ไง”

เขาเฝ้าดูอย่างอดทน จนในที่สุดบนหน้าจอมอนิเตอร์ที่นิ้วเรียวยาวของคิโนซากิชี้ขึ้น มีรูขนาดเล็กที่เส้นเลือดขดบวมจนเป็นสีเขียวคล้ำเหมือนไส้เดือน ซึ่งมีเลือดทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ

“ห่างจากพื้นเขียวสามสิบห้าเซนติเมตร ที่ตำแหน่งเจ็ดนาฬิกา”

แหวนยาง EVL ติดอยู่กับกล้องส่องภายใน เมื่อคิโนซากิเพิ่มแรงดูดเข้าไป รูที่มีเลือดออกก็ถูกดูดเข้าไปในปลอกหวักล้องพร้อมกับเยื่อเมือกโดยรอบ เลือดทะลักออกมาต่อหน้าต่อตา

“ยิ่งเลย”

ทาจิบานะกดหลอดปั๊มเพื่อยิงแหวนยางออกไปทันทีที่ได้รับคำสั่ง

แหวนลือกเข้าตรงกลางรูพอดี เยื่อเมือกถูกรัดอย่างแนบสนิท บริเวณเยื่อเมือกสีแดงเข้มที่โป่งขึ้นดูเหมือนหนวดปลาหมึกนั้นมียูเปิดอยู่ตรงกลาง—แล้วเลือดก็หยุดไหล

“สำเร็จ”

เขาร้องดีใจออกมาเบาๆ เป็นคำเดียวกับทาจิบานะ ทั้งสองจึงมองหน้ากันอย่างไม่ได้นัดหมาย แต่คิโนซากิ... ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาเลย ดวงตาของเขายังคงสงบนิ่งอย่างถึงที่สุด

ฉันเลี้ยงเอง เขาชวนคิโนซากิที่ห้ามเลือดให้ผู้ป่วยสำเร็จไปห้องอาหารโดยไม่ยอมให้ปฏิเสธ จะปล่อยให้โอกาสดีที่จะได้ปรึกษาเรื่องฉุกเฉินสิบสองหลุดมือไปไม่ได้ ตอนแรกคิโนซากิซึ่งเป็นเพื่อนเก่าทำหน้าที่สงสัยแต่โชคที่ที่ลักพาก็หนีออกมาว่าเขาคือใคร ทำให้ในที่สุดทั้งสองก็ได้จัดงานเลี้ยงรุ่นศิษย์เก่าชั้นมัธยมต้นในรอบสิบเจ็ดปีได้สำเร็จ

โรงพยาบาลหลายแห่งมีห้องอาหารสำหรับเจ้าหน้าที่แยกต่างหาก จากห้องอาหารของผู้ป่วย โครงสร้างจะคล้ายกับโรงอาหารของมหาวิทยาลัย คือมีพื้นที่กว้างขวาง ตรงทางเข้ามีเครื่องขายคุปองอาหาร เมื่อเลือกซื้อ คุปองเมนูที่ต้องการแล้ว ก็นำคุปองไปแลกอาหารที่เคาน์เตอร์

“เอ่อ ฉันบอกว่าจะเลี้ยงก็จริงอยู่... แต่เพิ่งเจอคนไข้แบบนั้นไป นายยังเลือกเมนูนี้ได้ไงเนี่ย”

เขาจ้องไปที่พาสต้าราดด้วยซอสมะเขือม่วงกับเบคอนในซอสมะเขือเทศ ที่วางอยู่บนถาดของคิโนซากิ แล้วผลอถอนใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย ชุปก็เป็นชุปมีเนสโตรเน ชวนให้นึกถึงสีแดงๆ ของเหตุการณ์นองเลือด ที่เพิ่งเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

“ก็เพราะกินกับนายไงล่ะ”

คิโนซากิหัวเราะเบาๆ ทาเคตะรู้ดีว่าเขาหมายถึงอะไร

คิโนซากิหมายความว่า เขาไม่จำเป็นต้องสร้างทำตัวให้ดูเป็นคนปกติ

เขาเองสั่งราเมนสโตร์ญี่ปุ่น กลิ่นหอมของซอสโชยุดูเตะจุมูกู รู้สึกว่า ช่วงนี้เขากินแต่เมนูนี้เป็นมื้อกลางวันเสมอ แต่ถึงจะเป็นแค่ห้องอาหารของโรงพยาบาลก็อย่าประมาทไป เพราะเมนูที่มีตลอดทั้งปีนี้อร่อยไม่ใช่เล่น

ตอนแรกคิดว่าจะกินไม่ลง แต่พอเห็นเมนูเดิมที่กินเป็นประจำก็เริ่มหิวขึ้นมา ท้องของเขาร้องดังจ๊อก

ทั้งสองต่างยกถาดอาหารของตัวเอง แล้วนั่งลงที่โต๊ะสำหรับสองที่ ตรงข้างหน้าต่าง คิโนซากิซึ่งนั่งตรงหน้าปลดกระดุมคอเสื้อແປ้แบบคอสูงออก แล้วพ่นลมหายใจเบาๆ ถึงจะสวมเสื้อคอสูง แต่ลำคอขาวเรียวยาวของเขาก็กึ่งโผล่พ้นคอเสื้อไปอีก ดูแล้วน่าอิจฉาจริง

ห้องอาหารโล่งเพราะเลยเวลาที่คนไข้บริการมากไปแล้ว แต่ก็มีเหตุผลอีกข้อหนึ่ง โปสเตอร์เคลือบลามิเนตมีติดอยู่ไปทั่ว ซึ่งถึงจะมีความจำเป็น แต่มันก็ชวนให้หงุดหงิดทุกครั้งที่เห็น

‘กรุณาสวมหน้ากากอนามัยในห้องอาหาร’

“เอาละ เรามานั่งกินแบบสงบเสงี่ยมตามกฎหมายกันดีกว่า”

พอเขาพูดขณะหักตะเกียบออกจากกัน คิโนซากิยกไหล่แล้วยิ้ม
ก่อนจะถอดหน้ากากออก

—ไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด

ใบหน้าของเพื่อนเก่าดูเหมือนจะเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นเมื่อเทียบกับสมัย
มัธยมต้น แต่ก็ยังคงหลงเหลือเค้าของเด็กหนุ่มอยู่

ผิวขาวเนียนละเอียด ดวงตาเรียวยาว นัยน์ตาสีเทาเข้มเกือบดำ
จมูกโด่งเรียวราวกับรูปสลักที่สมบูรณ์แบบ ริมฝีปากได้รูปสีแดงเรื่อ เส้นผม
สีน้ำตาลเข้มมีความยาวปานกลาง

ร้อยทั้งร้อยคนต้องหันมองแน่ โคมิยามะเรียกเขาว่า ‘หนุ่มรูปงาม’
แม้แต่ในสายตาของผู้ชายด้วยกัน เขายังดูงดงามเกินคำชมนั้นไปมาก

ราวกับว่าเขาเป็นสิ่งมีชีวิตจากต่างโลก

สิ่งที่ทำให้คิดถึงขนาดนั้น อาจมาจากความทรงจำในอดีตที่ฝังลึก
ก็เป็นได้ ขณะมองคิโนซากิใช้ส้อมม้วนเส้นพาสต้าให้ขาดเป็นวง ใจของเขา
ก็ลอยกลับไปสู่ช่วงวัยรุ่นโดยไม่รู้ตัว

เขารื้อฟื้นความทรงจำ สิ่งแรกที่ปรากฏขึ้นในหัวคือภาพของห้องเรียน
ฤดูร้อนเมื่อสิบเก้าปีก่อน ใช่ว่า ตอนนั้นเขาอยู่ชั้นมัธยมปีที่สอง
หลังจากฝึกซ้อมเบสบอลเสร็จ เขานึกขึ้นได้ก่อนจะกลับบ้านว่าลืมของไว้
จึงเดินกลับไปห้องเรียนเพียงลำพัง

ภาพที่เลื่อนรางค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในความคิด

ดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรงในตอนกลางวัน กำลังคล้อยไปทางทิศตะวันตก
ความร้อนที่อดทนมาระหว่างการฝึกซ้อมเริ่มบรรเทาลงเล็กน้อย ทันทีที่เปิด
ประตูห้องเรียน สายลมเย็นก็พัดมากระทบใบหน้า

มึ้งมึ้งมึ้ง...

เสียงร้องของจักจั่นดังระงม ทำให้ทาเคดะชะงักไปชั่วขณะ

“ขอโทษนะ เสียงดังไปใช่ไหม”

ทันทีที่ลิ้นเสียงพูดซึ่งฟังดูฉุนเฉียวตามด้วยเสียงปิดหน้าต่างดังปัง เสียงของจักจั่นก็เบาลง เมื่อเพ่งมองย้อนแสงที่แยงตา ก็เห็นเด็กสาวในชุดนักเรียนปกกะลาสีคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าต่าง

มิสึชิมะ จิสะนั่นเอง เขาได้อยู่ตามลำพังในห้องเรียนกับเด็กสาวที่ได้ชื่อว่าสวยที่สุดภายใต้ท้องฟ้ายามเย็น เขาพยายามข่มหัวใจที่เต้นรัวก่อนตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอก” แล้วเดินตรงไปที่โต๊ะของตัวเอง พอเขาเจอหนังสือเรียนที่ต้องการและเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง มิสึชิมะก็ยังยืนอยู่ที่เดิม เธอคงสังเกตเห็นสีหน้าสงสัยของเขา จึงพูดขึ้นว่า “คุณนั่นสิ” และชื่อออกไปนอกหน้าต่าง

“มีเหยี่ยวบินอยู่ตรงนั้น”

มีบางสิ่งที่คุณเหมือนจุดสีดำเล็กๆ กำลังโคจรเป็นวงกลม สูงและไกลออกไปบนท้องฟ้ายามเย็น

ขณะที่จ้องมอง เขารู้สึกว่าได้ยินเสียงพิมพ์เบาๆ มาจากข้างๆ ว่า ดีจัง ใบหน้าของมิสึชิมะที่มีเงาเทาทับบ้างๆ นั้นดูต่างจากภาพลักษณ์ปกติที่สุดของเธอ เขาจึงเผลอมองเธออีกครั้ง แต่ทันใดนั้นก็เสียงดังแล้วประตูห้องเรียนก็เปิดออก

“เคียว”

สีหน้าของสาวน้อยสดใสขึ้นมาทันที

“—โทษที่ ให้รบกวน”

คิโนซากิยืนอยู่ตรงนั้น เขาปลดกระดุมคอที่เสื้อเชิ้ตออก ใบหน้าอันงดงามอย่างเหลือเชื่อนั้นกระทบกับแสงในยามเย็น

มิสึชิมะวิ่งผ่านหน้าเขาไปหาคิโนซากิแล้วจับแขนของเขาไว้ คิโนซากิเพียงหันมาทางนี้เล็กน้อยและพยักหน้าทักทาย มิสึชิมะใช้มืออีกข้างที่ว่างอยู่

โบกมือให้เบาๆ เขาได้แต่ยืนมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความตะลึง แล้วทั้งสองก็เดินออกจากห้องเรียนไป

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้เห็นมิลิซิมะในขณะที่เธอยังมีชีวิตอยู่

หลังจากผ่านวันเสาร์อาทิตย์ไป คาบแรกของเช้าวันจันทร์กลับไม่เริ่มต้นเสียที่

ในห้องเรียนที่เอะอะเสียงดัง มีเพียงที่นั่งของมิลิซิมะยังว่างเปล่า

—สงสัยจะเป็นหวัดฤดูร้อนละมัง

เขาคิด พอไม่มีคนรำเริงอย่างเธออยู่ ความสดใสในห้องเรียนก็ดูหม่นหมองลงเล็กน้อย

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง ครูผู้หญิงเดินเข้ามาในห้องเรียนพลาจใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหน้าตา ความผิดปกตินั้นทำให้ห้องเงียบลงทันที

“...มิลิซิมะ เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อครู่นี้เอง”

พอพูดได้เพียงเท่านี้ ครูก็ร้องไห้โฮออกมา

ระหว่างทางมาโรงเรียน มิลิซิมะถูกรถบรรทุกที่เลี้ยวตรงสี่แยกชนและเสียชีวิตทันที

ความคิดของเขาหยุดชะงักลงราวกับถูกแช่แข็ง สำหรับเขาในวัยมัธยมต้น ความตายเป็นสิ่งไกลตัว มีวันนี้และได้สนุกสนานเป็นเรื่องปกติ บางครั้งก็มีเรื่องเศร้าแล้วก็ถึงเช้าวันใหม่ ถ้าพรุ่งนี้มีเรื่องดีๆ เกิดขึ้น ก็ยังมีอนาคตข้างหน้าเสมอ... ความเชื่อแบบเด็กๆ แบบนั้น ได้พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง ณ วินาทีนั้นเอง

กรี๊ดดด เสียงดังที่ทำลายความเงียบลงนั้นมาจากนักเรียนสาวที่เป็นเพื่อนสนิทของมิลิซิมะซึ่ง扑หน้าลงกับโต๊ะแล้วร้องไห้ ท่ามกลางเสียงร้องไห้ที่เริ่มดังระงมไปทั่วห้องเรียน เขาใจหายเพราะนึกถึงคืนซากกิขึ้นมา เขาแอบเหลือบมองเขาด้วยหางตา แต่เด็กหนุ่มรูปงามคนนั้นไม่มีน้ำตาเลย และดูเหมือนว่าเขากำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

โรงเรียนถูกประกาศปิดชั่วคราว

นักเรียนทุกคนได้รับคำเตือนให้ระมัดระวังอุบัติเหตุ และให้ตรงกลับบ้านทันที นักเรียนค่อยๆ แยกย้ายกันออกจากห้องเรียนเป็นกลุ่มละสองสามคนหลายคนชวนเขากลับบ้าน แต่เขาไม่มีอารมณ์จะกลับไปพร้อมใครทั้งนั้น เขาแวะไปที่ห้องชมรมเบสบอลโดยไม่มีธุระ ก่อนจะเดินออกจากประตูโรงเรียน แล้วก็สังเกตเห็นใครบางอยู่ห่างออกไปข้างหน้าประมาณยี่สิบเมตร

คิโนซากิ

เอายังไงดี จะทักดีไหม

เขาลังเลเล็กน้อย แต่ก็รู้สึกว่าการทักตอนนี้จะดูใจเกินไป ไกลๆจะถึงทางแยกแล้ว และคิดว่าเดี๋ยวก็คงจะคลาดกัน

แต่ปรากฏว่าบ้านของทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก เขาพลาดเสียแล้วถึงจะเลี้ยวแล้วเลี้ยวอีกก็ยังเห็นคิโนซากิเดินนำหน้า จนดูเหมือนเขากำลังสะกดรอยตามโดยไม่ตั้งใจ

พอเลี้ยวตรงสี่แยกหนึ่งซึ่งห่างจากโรงเรียนมาพอสมควร

เขาก็แทบไม่เชื่อสายตา

เขาเห็นคิโนซากิกำลังยืนอ่านหนังสือการ์ตูนในร้านขายของชำข้างหน้าแล้วทันทีที่อ่านจบ เขาก็เรียกคนในร้านมาแล้วซื้อโคล่าขวดหนึ่งและขอให้เปิดฝาขวดให้ด้วย

คิโนซากิยกขวดโคล่าขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด เหนือไหล่ผ่านใบหน้าที่ดึงดูดาม ก่อนจะไหลไปตามลำคอขาวผ่องของเขา

สีหน้าของเขาเหมือนกำลังคิดอะไรอย่างเช่น อากาศร้อนจัง หรือวันนี้มื่อกลางวันจะกินอะไรดีนะ เขาสัมผัสได้เลยว่าคิโนซากิไม่มีแม้เศษเสี้ยวของความอหังการต่อมิมิชิซะเลย

ขณะที่ยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น คิโนซากิก็นหันมาโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัวความรู้สึกที่แว่ตานั้นบอกว่า ช่วยละ แต่เพียงพริบตาเดียวสีหน้าของเขา

กลับเปลี่ยนเป็นความเศร้าสลด การเปลี่ยนแปลงนั้นรวดเร็วและชัดเจน
เกินไปจนเขาเกือบหลงคิดไปว่า สิ่งที่เห็นเมื่อครู่นี้เป็นเพียงภาพลวงตา

“คิโนซากิ ที่จริง... นายเป็นคนใจดำใช่ไหม ทั้งที่มีสิทธิ์จะพึงตายไป
นายไม่เสียใจเลยหรือ”

ความโกรธที่พวยพุ่งขึ้นมาจากก้นบึ้งของหัวใจ ทำให้เขาเข้าไป
ประชิดตัวคิโนซากิ

“ว่าไงล่ะ ถ้าอยากพูดอะไรก็พูดออกมาเลย”

“...ก็นายเห็นแล้วว่า จะให้ฉันพูดอะไรล่ะ”

คิโนซากิยิ้มเล็กน้อย ไปคุยกันที่อื่นเถอะ เขาพูดและชวนไปที่สวน
สาธารณะใกล้ๆ

อากาศร้อนระอุ เสียงร้องหิวของจิ้งจกจิ้งจกดังก้องไปทั่ว

คิโนซากิที่สวมเสื้อเชิ้ตขาวของชุดนักเรียนนั่งลงบนชิงช้า ซึ่งช้าเก่าๆ
ซึ่งมีเด็กหนุ่มรูปงามนั่งอยู่นั้นไกวช้าๆ อยู่ใต้ร่มเงาของแสงแดดที่ส่องลอด
ผ่านกิ่งไม้ มันส่งเสียงเสียดสีดังเอี๊ยดอ๊าดทุกครั้งที่เคลื่อนไหว

น่าแปลกดีที่ไม่มีเด็กอยู่ในสวนเลย บริเวณนั้นเหมือนอยู่อีกโลกหนึ่ง
ซึ่งมีพวกเขาแค่สองคน แล้วคิโนซากิก็พูดขึ้น

“ถ้าเปรียบความรู้สึกเป็นอนุหุมิ ฉันคงเป็นสัตว์เลือดอุ่น ไม่ใช่สัตว์
เลือดเย็น อนุหุมิของฉันต่ำแต่คงที่เสมอ”

“นายไม่มีความรู้สึกเลยนั้นหรือ”

“เปล่าหรอก ฉันนะ เศร้าเป็นแล้วก็โกรธเป็น เวลาที่อ่านการ์ตูนสนุกๆ
ก็รู้สึกสนุก ตอนที่ได้ยินว่ามีสิทธิ์ตาย แน่ใจว่าฉันเสียใจมาก แต่การ
เปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของฉันเพียงครู่เดียวเท่านั้น เปลี่ยนแปลงแค่
แวบเดียวแล้วก็หายไปทันที เหมือนท้องทะเลที่สงบนิ่งตลอดกาล”

“หมายความว่า นายลืมได้ทันทีอย่างนั้นหรือ”

“จะว่าลืมหรือ มันหายไปเองอย่างไร้ร่องรอย ดังนั้นฉันถึงไม่เข้าใจว่า

ทำไมคนเราต้องปล่อยให้ตัวเองไปตามอารมณ์ด้วย ในเมื่อไม่ว่าฉันจะเศร้าแค่ไหน มีสิทธิ์ที่ไม่มีวันกลับมา หรือจะโกรธคนชั่วบรรดทุกไป ก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นฉันคิดว่า ตั้งแต่พุงนี้ไปฉันจะทำยังไง ฉันจะยอมรับความตายของเธอแล้วใช้ชีวิตต่อไปยังไงต่างหากที่สำคัญกว่า แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น ฉันรู้ว่าคนส่วนใหญ่จะปล่อยให้อารมณ์ครอบงำไปอีกนาน ฉันเลยพยายามจะบังคับตัวเองให้ดูเหมือนว่าฉันเองก็ไม่ต่างกัน”

คิโนซากิพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ เขามีรอยยิ้มจางๆ บนใบหน้าด้วยซ้ำ

เขาได้ยืนแล้วก็พูดอะไรไม่ออก เห็นด้วยที่การเศร้าโศกไปก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ ถ้าจะบอกว่าเป็นการเสียเวลาก็คงจะใช่ แต่แนวคิดที่สมเหตุสมผลนั้นกลับทำให้รู้สึกว้าวุ่นจิตใจ เขาไม่รู้จะถ่ายทอดความรู้สึกประหลาดนั้นออกมาเป็นคำพูดได้อย่างไร พออยู่ต่อหน้าคนที่มีความรู้สึกแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ทั้งความเศร้า ความโกรธ ล้วนหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทาเคดะพินิจพิจารณาคิโนซากิด้วยความรู้สึกเหมือนกำลังมองบางสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์

“ถ้าไม่ปล่อยให้อารมณ์ครอบงำ ก็จะเห็นโลกได้อย่างชัดเจน ฉันมีนิสัยแบบนี้ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ไม่ว่ายังไง ฉันก็รู้สึกว่าคุณได้ประโยชน์จากมันไม่น้อยเลย”

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างเขากับคิโนซากิก็ได้ก่อตัวขึ้น มันใกล้เคียงกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมรู้ร่วมคิดที่มีความลับร่วมกัน มากกว่าจะเรียกว่าเป็นมิตรภาพธรรมดา ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาจึงไม่เคยคิดจะบอกใครเรื่องความลับของคิโนซากิเลยไม่ว่าจะอย่างไร มิตรภาพของทั้งคู่ก็ดำเนินต่อไปจนกระทั่งจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมต้น และไปเรียนต่อชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนอื่น...

“นายแต่งงานแล้วสินะ ยินดีด้วย”

เสียงนั้นดังเขากลับมาสู่ปัจจุบัน คิโนซากิกินพาสต้าหมดจานตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ และกำลังมองมาที่เขาโดยที่สวมหน้ากากเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขารีบขีดเส้นราเมนคำสุดท้ายแล้วสวมหน้ากาก

ขอบคุณนะ สี่ปีแล้วละ เขาตอบขณะที่ยังเคี้ยวอาหารอยู่ในปาก แล้วก็รู้สึกถึงความผิดปกติทันที

“ทำไมถึงคิดว่าฉันแต่งงานแล้วละ ฉันไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยสักคำ แล้วก็ไม่ได้ใส่แหวนด้วย”

“นิ้วนางซ้ายของนายเล็กกว่าข้างขวามาก ฉันเลยคิดว่านายอาจถอดแหวนไว้ที่บ้านเพราะต้องเข้าเเวร”

“แต่ฉันอาจหย่าแล้วก็ได้นี้”

เขาลองแก้งแย่งกลับไป แต่คิโนซากียื้มก่อนตอบว่า ไม่น่าใช่

“ดูที่หน้าจอล็อกสกรีนของสมาร์ตโฟนนายสิ ภาพวิวที่ถ่ายจากวิลลากกลางน้ำ ถ่ายที่มัลดีฟส์ เมืองหลวงแห่งการอันนิมุนไซ้ใหม่ ถึงจะไม่มีคนในภาพ แต่ถ้าดูดีๆ จะเห็นของใช้ในห้องน้ำมีให้สองชุด จากลักษณะงานที่เข้มงวดของนาย อาจจะเป็นภาพถ่ายก่อนปี 2019 ที่เริ่มมีข้อจำกัดการเดินทางข้ามประเทศ ถ้านายหย่ามาแล้วก็คงเปลี่ยนภาพไปแล้วละโดยปกตินะ”

คบไม่ได้จริงๆ เขาเฉลอพิมพ์

“แล้ว”

“หืม”

“นายมีเรื่องอะไร ถ้านายแค่อยากนึกถึงวันเก่าๆ เลยชวนมากินข้าวในห้องอาหารโรงพยาบาลที่ต้องใส่หน้ากากมันก็ดูผิดปกติไปหน่อย ฉันว่านายต้องมีเหตุผลเร่งด่วนบางอย่างที่ต้องคุยกับฉันเดี๋ยวนี้ อย่างเช่น ปัญหาที่เกิดในช่วงที่ออยู่เเวร”

เขาโดนจี้ใจดำเข้าอย่างจัง แต่ไม่อยากรับตามตรง

“ทำอย่างกับเป็นนักสืบ”

“ฉันเป็นแค่หมอธรรมดา”

คิโนซากิตอบอย่างราบเรียบ

แต่จริงอย่างที่คิโนซากิว่า เพราะเขาชวนมาเพื่อปรึกษาตั้งแต่แรก เขามองไปรอบๆ แต่ที่ ‘ห้องอาหารเงียบ’ นี้ไม่ค่อยมีคน และมีคนอยู่ใกล้ๆ แค่ไม่กี่คน หลังจากสุดท้ายใจลึก ทาเคดะก็เตรียมใจแล้ว

“คือว่า...”

เขาเรียบเรียงเรื่องราวเมื่อวาน ก่อนจะเล่าไปตามลำดับเหตุการณ์ คิโนซากิแทรกคำถามเป็นระยะและแสดงความสนใจไปตลอดการฟัง ท่าที่ที่ดูเชี่ยวชาญของเขานั้น แม้แต่นักสืบหรือที่ปรึกษามืออาชีพก็ต้องยอมแพ้

“เท่าที่นายรู้จักคือ นายไม่มีพี่น้องหรือญาติคนไหนที่น่าจะเข้าข่ายเลยใช่ไหม”

“อือ”

“เรื่องขงที่กั้นนะ ถึงจะทำศัลยกรรมเปลี่ยนแปลงหน้าตาได้ แต่การปลูกขนที่กั้นไม่ว่ามีใครทำ”

เพื่อนเก่าใช้นิ้วแตะที่หน้าผากสวยได้รูปของเขา แล้วลากนิ้วอย่างช้าๆ ทำทางของเขาดูสวยราวกับภาพวาด

“ทาเคดะ นายมาปรึกษาฉันเนี่ยอยากรู้เรื่องอะไรหรอ”

“ก็เรื่อง ต้องเป็นเรื่อง... ตัวตนที่แท้จริงของลูกเงินสิบสองนะสิ ถ้าฉันไม่รู้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน ฉันคงนอนไม่หลับแน่”

“เรื่องนั้นค่อนข้างยากนะ โดยทั่วไปการสืบหาว่าเป็นใครเป็นหน้าที่ของตำรวจ”

“นั่นสินะ”

“แต่ฉันอาจช่วยให้นายหลับสินิทได้”

เขากระพริบตาถี่ “หมายความว่าไง”

“ก่อนอื่น ทาเคะนายรู้หรือเปล่าว่า จริงๆ สิ่งที่น่ากลัวคืออะไร”

สิ่งที่กลัวจริงๆ เหรอ พอถามแบบนี้เขาก็ไม่รู้ว่าเขากลัวอะไรเหมือนกัน

“คำว่า กลัว มันเป็นนามธรรมมากเกินไป อย่างเช่น สมมติว่า ‘ตอนกลางวันมีคนบอกว่าผีจะออกมา ก็เลยกลัวที่จะไปห้องน้ำ’ ความกลัวที่เกิดขึ้นนี้ แยกออกเป็นหลายองค์ประกอบ อย่างแรกคือ กลัวกลางวัน หรือสัญชาตญาณการกลัวความมืดนั่นเอง ความกลัวนี้มีรากเหง้ามาจากการมองเห็นที่ทำงานได้ไม่ดีเท่าตอนกลางวัน อย่างที่สองคือ ความกลัวผี มนุษย์ทุกคนล้วนกลัวความตาย ความกังวลนำไปสู่จินตนาการถึงสิ่งที่ไร้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์อย่างเช่นวิญญาณ อย่างที่สามคือ ความกลัวห้องน้ำ มาจากรากเหง้าของสัญชาตญาณในยุคดึกดำบรรพ์ ที่กังวลกับการนั่งบนวัตถุที่มีรู หรือความกลัวว่าจะมีอะไรโผล่ออกมาจากรูนั้น”

“โห... นายคิดไปถึงขนาดนั้นเลยหรอ?”

“อ้าว ก็ฉันศึกษาเรื่องอารมณ์ของมนุษย์มาตลอดนี่นา เพื่อจะได้ทำตัวเหมือนชาวบ้านเขา”

คิโนซากิทำท่าไม่สนใจ

“ดังนั้น เรื่องที่นายเล่ามา ถ้าวิเคราะห์ว่าทำไมนายถึงรู้สึกกลัวก็จะรู้เอง”
เขาเริ่มเข้าใจแล้ว

“ถึงจะให้วิเคราะห์ แต่มันก็ไม่ได้ง่ายนักนะ”

“อย่างเช่น เรื่องของศพนั้น ถ้าปรากฏว่าเป็น ‘นายยามาตะ อายุสามสิบปี อาศัยอยู่ในเมือง A เป็นคนที่บังเอิญหน้าตาเหมือนกัน เขาพลัดตกลงไปในทะเล’ นายจะยังกลัวไหม”

“อย่างนี้เอง ถ้าเป็นอย่างนั้นมันก็ไม่น่ากลัวจริงๆ ด้วยสิ อาจคิดแค่่าบังเอิญจังเลย”

“ใช่แล้ว ดังนั้น ถ้าวิเคราะห์ให้ลึกลงไป สาเหตุที่ทำให้นายกลัวมีอยู่สองอย่าง”

คิโนซากิค่อยๆ ชูนิ้วขาวยาวเรียวของเขาขึ้นมาตรงหน้า

“อย่างแรก นายกลัวว่าลูกเงินสิบสองจะเป็นคนที่มีความเกี่ยวข้องกับนาย”

คิโนซากิชูนิ้วขึ้นอีกหนึ่งนิ้ว

“อย่างที่สอง ลูกเงินสิบสองคงถูกฆาตกรรม ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง นายก็กลัวว่าตัวเองอาจตกเป็นเป้าของการฆาตกรรมเหมือนกัน”

เขาอ้าปากค้างขณะฟังคิโนซากิแจจแจง ความกลัวที่กัดกินเขาอย่างไม่รู้สาเหตุชัดเจนขึ้นอย่างรวดเร็ว เขาเริ่มเข้าใจขึ้นมาเล็กน้อยกับคำพูดที่ว่า ถ้าไม่ปล่อยให้อารมณ์ครอบงำ ก็จะเห็นโลกได้อย่างชัดเจน

“พอฟังที่นายพูดแล้วลองคิดดูอีกที มันอาจจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ ตอนที่เห็นหน้าศพนั้น ฉันรู้สึกสังหรณ์ใจ เหมือนเผลอเปิดกล่องที่ไม่ควรเปิด รู้สึกอย่างนั้นเลย”

“นายหมายถึงกล่องแพนโดราสินะ ลางสังหรณ์ของมนุษย์โดยส่วนใหญ่ไม่มีเหตุผล แต่ฉันคิดว่าไม่ควรลบหลู่นะ บางครั้งความคิดที่ผุดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัวสามารถนำไปสู่ข้อสรุปที่ถูกต้องได้เหนือกว่าตรรกะเสียอีก”

คิโนซากิหรีตาเล็กน้อย แม้เขาจะเป็นคนแปลกประหลาด แต่ก็เริ่มรู้สึกว่าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องพึ่งพาเขา

“บอกตามตรง เรื่องนี้มันเกินกำลังฉันไปแล้ว ถ้านายไม่ว่าอะไร พอลจะช่วยฉันคลี่คลายเรื่องนี้อีกหน่อยได้ไหม”

เขาขอร้องอย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่คิโนซากิกลับตอบตกลงอย่างง่ายดายจนน่าตกใจ

“ตอบตกลงเร็วดีจัง”

“ปริศนามีไว้แก้ด้วยตรรกะ การทิ้งให้สิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ให้ค้างคา มันทำให้ฉันรู้สึกอึดอัด ฉันมีนิสัยที่ปล่อยมันไว้ไม่ได้”

คิโนซากิยิ้มจางๆ อย่างที่เคยทำเมื่อสิบเก้าปีก่อน

“ก่อนอื่น เราต้องรวมผลการชันสูตรศพและการสืบสวนของตำรวจ ถ้าการสืบสวนคลี่คลายได้ก็คงเป็นการดีที่สุด สิ่งที่น่าจะสามารถทำได้ง่าย ๆ ในตอนนี้คือตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับญาติพี่น้องหรือทะเบียนครอบครัวดู”

“ตอนจะแต่งงานฉันเคยคัดสำเนาทะเบียนครอบครัวมาแล้ว ฉันไม่มีพี่น้องฝาแฝดที่พลัดพรากกันตั้งแต่เกิดแน่นอน”

เขาพูดไปอย่างนั้น แต่ก็ยังสงสัยไม่หาย

“แต่ฉันจะลองตรวจสอบดูอีกครั้งแล้วกัน”

“ฉันว่าตรวจสอบดูอีกทีก็ดี ถ้าบางสิ่งของฉันถูกต้องละก็ ถ้าตำรวจไม่สามารถระบุตัวตนศพได้ พวกเขาจะต้องกลับมาหานายอีกแน่ ฉันต้องการข้อมูลเพิ่มเติมอีกหน่อย”

ดูเหมือนว่าคิโนซากิจะเริ่มสนใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง

หลังจากแยกกับคิโนซากิและออกจากโรงพยาบาล เขาพุ่งไปบนถนนที่เปียกฝนด้วยจักรยานเสือหมอบ ละอองน้ำกระเซ็นขึ้นมาเปียกปลายเท้า ทุกครั้งที่แล่นผ่านแอ่งน้ำ เขาสวมเสื้อวอร์มแบบมีฮู้ด แต่สายลมที่ปะทะใบหน้าก็ยังเย็นเฉียบ

ก่อนจะมุ่งหน้าไปที่ว่าการเขต มีสถานที่หนึ่งที่เขาต้องแวะไปให้ได้— นั่นคือ หาดนารุมิยะ ถ้าขี่จักรยานไปจะใช้เวลาประมาณสิบห้านาที อาจแปลกที่จะเรียกว่า การไต่อาลัย แต่เขาอยากเห็นสถานที่ที่บุคคลซึ่งหน้าตาเหมือนเขารวกับฝาแฝดจบชีวิตลง

เมืองนารุมิยะตั้งอยู่ในเขตฮันชิน มีลักษณะเป็นเมืองที่ทอดตัวยาวในแนวเหนือ-ใต้ ด้วยการเดินทางที่สะดวกทั้งไปโอซาก้าและโกเบ ทำให้มีประชากรมากถึงห้าแสนคน ทางตอนใต้ของเมืองขนานด้วยเมืองอาซึยะและอามาซากิ ขณะที่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดกับเขตเมืองโกเบอันกว้างใหญ่ ซึ่งบริเวณรอยต่อของทั้งสองเมืองมีน้ำพุร้อนอาริมะที่มีชื่อเสียง ตัวเมืองลาดเอียงลงจากเหนือจรดใต้ และเนื่องจากทางตอนใต้ติด

ทะเล จากชั้นบนของโรงพยาบาลเฮียวโงะจึงมองเห็นมหาสมุทรได้อย่างชัดเจน

เขาซึ่งจักรยานลงไปทางทิศใต้ ไม่นานก็แล่นผ่านร้าน ‘ชิราโตะ คลาสสิกส์’ ซึ่งเป็นร้านที่ใช้จัดงานเลี้ยงรุ่นเมื่อวาน ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่าเมื่อวานขึ้นถึงจะถูก พอเลยร้านไปไม่กี่ไกลจะมีอาคารบ้านเรือนน้อยลง แล้วจึงจะเป็น —ทะเล ทัดสินสภาพเปิดกว้างทันที ข้างหน้ามีสะพานสั้นๆ หากข้ามไปก็จะเป็นเกาะเทียมที่สร้างขึ้น นั่นคือที่ตั้งของหาดนารุมิยะ

หาดนารุมิยะเป็นเกาะเทียมขนาดเล็กที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณหนึ่งกิโลเมตร ทางทิศตะวันตกเชื่อมต่อกับหาดอาซึยะ และทางทิศตะวันออกเชื่อมกับหาดโคชิเอ็งซึ่งเป็นเกาะเทียมเช่นกัน โดยมีสะพานเป็นทางเชื่อม เขาอยู่แล้วที่เดิมทีที่นี่มีท่าจอดเรือยอร์ชต์ แต่มันกลับดูเหมือนจุดตกปลาที่ไม่ค่อยมีใครรู้ บนแนวกันคลื่นที่ยาวออกไปในทะเลราวหนึ่งกิโลเมตร เห็นนักตกปลาอยู่หลายคน เนื่องจากเป็นจุดตกปลาจึงไม่มีรั้วกันและเสาไฟ ลูกเงินสิบสองตายี่นี้เอง อาจเป็นอุบัติเหตุ... หรือว่าถูกฆ่าแล้วโยนทิ้งทะเล

แสงแดดที่สะท้อนบนผิวน้ำทะเลเจิดจ้าแสบตา กลิ่นไอทะเลที่โชยมาตามลมทำให้นักถึงศพเมื่อวานขึ้นมาอย่างชัดเจน ลองคิดดูดีๆ ที่นี้อยู่ใกล้กับหาดอาซึยะและหาดโคชิเอ็ง ดังนั้นการที่พบศพของลูกเงินสิบสองลอยอยู่ที่ชายฝั่งของหาดนารุมิยะ ก็ไม่ได้หมายความว่านี่คือสถานที่เกิดเหตุ

ทาเคตะประนมมือด้วยสีหน้าสงบนิ่ง อธิษฐานให้กับผู้เคราะห์ร้ายที่มีหน้าเหมือนเขาทุกประการซึ่งต้องจบชีวิตลงอย่างโหดร้าย แล้วการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุในเบื้องต้นก็เป็นอันเสร็จสิ้น หลังจากนั้นเขารีบตรงไปยังที่ว่าการเขตเพื่อตรวจสอบทะเบียนครอบครัวย้อนหลัง แต่ในบันทึกทางทะเบียน อย่างน้อยที่สุดก็ไม่มีร่องรอยบันทึกใดๆ ว่าเขามีพี่น้องเลย หรือมีความเป็นไปได้ไหมว่าพ่อของเขามีลูกที่เกิดกับหญิงอื่นซ่อนเอาไว้... ไม่หรอก เพราะถ้าเป็นพี่น้องต่างแม่ก็ต้องมีรูปร่างหน้าตาที่ต่างกันบ้าง

ทั้งพ่อและแม่ของเขาก็เป็นลูกคนเดียวทั้งคู่ อย่าว่าแต่พี่น้องฝาแฝดเลย
แม้แต่ลูกพี่ลูกน้องเขาก็ไม่มี

เมื่อเสร็จสิ้นการหาข้อมูล เขาออกจากที่ว่าการเขตก่อนหกโมงเย็น พ่ายัง
สว่างอยู่แต่ดวงอาทิตย์คล้อยไปทางทิศตะวันตกแล้ว เขาก็มัวลางออกแรง
ถีบจักรยานย้อนขึ้นไปตามทางลาดที่ลงมาเมื่อครู่ ในขณะที่แสงแดดส่องมาทาง
ฝั่งซ้ายมือ บ้านของเขาอยู่เลยโรงพยาบาลขึ้นไปทางเหนือ ในย่านที่อยู่อาศัย
อันเงียบสงบริมเส้นทางรถไฟสายยังควิ เป็นบ้านที่ปรับปรุงขึ้นใหม่บนที่ดิน
เก่าที่เป็นมรดกตกทอดมารุ่นต่อรุ่นหลังจากพ่อแม่ของเขาเสียชีวิตไป

เขาจอดจักรยานเลี้ยวจอดในโรงรถที่สร้างติดกับตัวบ้านชั้นล่าง
พอถอดรองเท้าที่โถงหน้าบ้าน เอริกะ ภรรยาของเขาก็เดินเสียงดังตึงตัง
ลงบันไดมา

“กลับมาแล้วหรือ วันนี้กลับช้าจังเลย”

ผมยาสีดำขลับ ตาสองชั้นเด่นชัด และริมฝีปากค่อนข้างบาง ผิวขาวใส
เนียนละเอียดของเอริกะ ดูไม่เหมือนคนที่ปีนี้จะอายุครบสามสิบปีเลย
ไม่เปลี่ยนไปจากตอนที่เขาพบเธอที่หน่วยฉุกเฉินและตกหลุมรักทันที
เธอคงกำลังเตรียมอาหารเย็นอยู่ ผ่ากันเบื่อนสีส้มสดใส่ปิดบังหน้าอกและ
หน้าท้องที่ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เอาไว้

ความรู้สึกของชีวิตประจำวันอันเป็นปกติกลับคืนมา ร่างกายที่ตึงเครียด
กำลังจะผ่อนคลายลง เขาเกือบจะทรุดลงกับพื้นแต่พยายามกลบเกลื่อน
ความรู้สึกนั้นด้วยการดึงเอริกะเข้ามาแล้วจูบเธอทันที

เดี๋ยวลี เป็นอะไรไปเนี่ย เอริกะถามด้วยความตกใจ เขาประกะบริมฝีปาก
เธออีกครั้ง คราวนี้สอดลิ้นเข้าไปด้วย พลางใช้มือลูบไปตามแผ่นหลังของ
เธอ เขาจูบได้อย่างอ่อนโยนและเคลื่อนไปบนหน้าอกซึ่งใหญ่และเต่งตึง
ขึ้นกว่าตอนก่อนตั้งครรภ์ ทันทีที่สัมผัสที่ปลายยอดก็รู้สึกได้ว่าเอริกะสะดุ้ง

“...เดี๋ยวล่ะ เดี๋ยวลีเบื่อก็คงใจหรรอ”

“อะ โทโท เป็นอะไรหรือเปล่าล่ะ”

เขาพูดแล้วรีบชักมือออก แต่เอริกะมองเขาด้วยดวงตาฉ่ำเอี่ยมพร้อมรอยยิ้ม

“...ช่วงนี้เข้าสู่ช่วงปลอดภัยแล้ว คิดว่าน่าจะไม่มีปัญหาค่ะ”

เสียงของเธอฟังดูเชื่อเชียวและอดอ้อน

“ถ้าไม่ไหวหรือติดขัดกับบอกได้นะ ผมไม่ยากให้คุณฝัน”

ไม่เป็นไรหรอก เอริกะหัวเราะ

“ที่จริง ฉันก็กำลังรู้สึกอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน”

จากนั้นทั้งสองก็กอดรัดกันแนบแน่น และนอนลงบนเตียงในความมืดสลัว ขณะที่ถอดเสื้อผ้า ภาพหลอนของศพที่เห็นเมื่อวานแวบขึ้นมาในช่วงขณะ เขาก็กอดเอริกะแน่นเพื่อไล่ภาพนั้นออกไป ในขณะที่ระวังไม่ให้กระทบกระเทือนอีกหนึ่งชีวิตที่เพิ่งอยู่ในท้องได้ไม่นาน ผิวกายที่สัมผัสกันโดยตรงนั้นอบอุ่น เนียนลื่น และอ่อนนุ่ม ทำให้เขานึกถึงคำว่า “ทะเลคือมารดาแห่งทุกสรรพสิ่ง” ขณะจมดิ่งอยู่ในอ้อมกอดของทะเลนั้น ความตื่นเต้นอันพลุ่งพล่านทำให้เขาสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่างไปหมดสิ้น

ทั้งสองลุกขึ้นจากเตียงในตอนดึก และอุ๋นแฮมเบอร์กส์เด็กที่เย็นชืดขึ้นมาใหม่ แล้วนั่งกินด้วยกันเหมือนสมัยยังเป็นคนรักกันใหม่ๆ ความหิวคือเครื่องปรุงรสที่ดีที่สุด เพราะมันอร่อยอย่างเหลือเชื่อ

หลังจากคุยเรื่องสัพเพเหระเสร็จ ก็ลัดกันไปอาบน้ำ เปลี่ยนเป็นชุดนอน คราวนี้พวกเขาอนจับมือกันบนเตียงเหมือนเด็กมัธยมปลาย

ไม่นานนักก็หลับไป เช้าวันรุ่งขึ้นเขาตื่นขึ้นเพราะแสงแดดยามเช้าที่ส่องลอดม่านเข้ามา ในห้องยังมีมืดอยู่และเอริกะยังคงนอนหลับอยู่ข้างๆ พอตาสว่างเขาก็ตกใจที่รู้ว่าหางตาของเขาเปียกชื้นเล็กน้อย

เขาพยายามนึกถึงความฝันที่เลื่อนราง แต่สิ่งเดียวที่จำได้ก็คือคำพูดของมิยูกิ แม่ผู้ล่วงลับของเขา

—สิ่งสำคัญไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตา
นั่นคือวรรคหนึ่งจากหนังสือเรื่อง ‘เจ้าชายน้อย’ ที่แม่ของเขาชื่นชอบ
เขามองมือที่เพิ่งขาดน้ำตาในความมืดพลางถอนใจ —แล้วเราล่ะ
เรามองไม่เห็นอะไรกันแน่

การคาดเดาของคิโนซากิถูกต้อง

“อาจารย์ทาเคดะ มีตำรวจมาที่ประชาสัมพันธ์ค่ะ บอกว่าต้องการ
คุยกับอาจารย์” ตอนที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์โทรศัพท์มาบอกนั้น เป็นเวลา
หลังบ่ายสองโมงของวันพุธ เก้าวันหลังพบศพ

ตำรวจเหรอก เขาถามซ้ำ รอสักครู่ค่ะ จะให้หัวหน้าฝ่ายธุรการมา
พูดสาย ก่อนที่โอเปอร์เรเตอร์จะหันออกจากกระบอกโทรศัพท์ เขาได้ยิน
เสียงพูดคุยกันจากปลายสาย สักครู่ก็มีเปลี่ยนเป็นเสียงผู้ชายพูดอย่างใจเย็น

“จากสถานีดำรวจนารุมิยะครับ ต้องการคุยเกี่ยวกับคนไข้ที่อาจารย์
ทาเคดะตรวจเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว หมายเลขประจำตัว... ขอภัยครับ เขาคือ
คนที่ระบุตัวตนไม่ได้และเสียชีวิตที่ห้องตรวจนะคะครับ ในขณะเปี่ยนระบุว่า
ลูกเงินสิบสอง”

“ที่ว่าต้องการคุยหมายถึงเรื่องอะไรเหรอกครับ”

“เขาบอกแค่ว่าเกี่ยวข้องกับการสืบสวนครับ อ้อ แล้วก็บอกว่า จะรอ
จนกว่าอาจารย์จะว่าง”

สิบนาที่ต่อมา ทาเคดะมายืนอยู่หน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ และหัวหน้า
ฝ่ายธุรการก็นำทางเขาไปตามหน้าที่ เขาเดินเข้าไปในห้องขนาดเล็กประมาณ
สี่สี่ครึ่งซึ่งหันไปทางทิศเหนือและมีม่านบังตาที่หน้าต่าง ทันทีที่เปิดประตู
เจ้าหน้าที่สืบสวนก็รีบลุกขึ้นจนเก้าอี้พับลิ่นออกและเกิดเสียงครูด

“ดิฉัน โกโต आयุมิ รองสารวัตรจากสถานีดำรวจนารุมิยะ ยินดีที่ได้
รู้จักค่ะ”

หญิงสาววัยประมาณสามสิบปีในชุดสูทสีเทากล่าวทักทายอย่าง กระฉับกระเฉง ผมสั้นสีดำจัดทรงเรียบร้อย เธอมีช่วงไหล่กว้าง ตาชั้นเดียว ใบหน้าคมเข้มได้สัดส่วนนั้นดูสุขุมและน่าไว้วางใจ น่าประหลาดใจที่ตำรวจ ที่ว่าไม่ใช่ผู้ชายหน้าตาตุตัน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องดี

โต๊ะทำงานสีเทาตั้งเด่นอยู่กลางห้อง โกโตยืนอยู่อีกฝั่งของโต๊ะ เขาเชิญ ให้โกโตนั่งลง ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้พับซึ่งหันหน้าเข้าหากัน

“วันนี้มีธุระอะไรหรือครับ”

“ตอนนี้เรายังไม่สามารถระบุตัวตนของศพที่คุณหมอยืนยันการ เสียชีวิตเมื่อวันก่อนได้ค่ะ ถึงจะเปรียบเทียบลายนิ้วมือก็ไม่พบประวัติ เราเลยพยายามหาทางยืนยันอัตลักษณ์บุคคลให้ได้”

“พอไม่มีเบาะแส คุณเลยนึกถึงคนที่หน้าตาเหมือนเขาขึ้นมาหรือครับ”

“...ค่ะ เจ้าหน้าที่ภายในสถานีของเรามีความเห็นหลายอย่างและ สรุปว่าอย่างนั้นค่ะ”

โกโตเปิดสมุดบันทึกและไล่สายตาไปตามหน้ากระดาษ ในขณะที่พูด กระตุ่มคัพปลิงสีดำที่ปลายแขนเลื้อยกระทบกับแสงเป็นประกาย

“ได้ข้อมูลอะไรจากการชันสูตรบ้างหรือครับ”

“คุณหมอยืนยันเจ้าของคนใช้ดังนั้นฉันจะแจ้งให้ทราบ สาเหตุการเสียชีวิต ของเขาคือการจมน้ำ เวลาที่คาดว่าเสียชีวิตอยู่ระหว่างวันที่ 16 เมษายน เวลาสองทุ่มถึงประมาณตีสองของวันที่ 17 เมษายน เนื่องจากเขาอยู่ในน้ำเย็นเป็นเวลานาน ทำให้การระบุเวลาตายที่แน่ชัดเป็นเรื่องยากค่ะ จากร่องรอยฟกช้ำบริเวณด้านหลังศีรษะ มีการตรวจพบการตอบสนอง ขณะมีชีวิต หมายความว่า ตามที่คุณหมอวินิจฉัย เขาน่าจะมีอาการเลือดออก ได้เพียงพอสมองแบบเฉียบพลันก่อนเสียชีวิต คาดว่าเขาเกือบหมดสติ จนกระทั่งจมน้ำตายค่ะ”

มีเสียงรถยนต์แล่นผ่านหน้าต่างไป เขากลืนน้ำลายลงคอ

“หมายความว่าเขาถูกทำร้ายก่อนแล้วโยนลงทะเล”

“เรื่องนั้นก็ไม่น่าเชื่อไปค่ะ ทางเราก็มองว่าเป็นประเด็นสำคัญ จึงวินิจฉัยพบว่า รอยกระแทกที่ศีรษะสามารถเกิดขึ้นจากศีรษะกระแทก ตอนที่ตกลงไปก็ได้เช่นกัน”

เขายกมือขึ้นกอดอกโดยไม่รู้ตัว การชี้ชัดว่าเป็นการฆาตกรรมหรือ อุบัติเหตุก็อาจจะยาก

“และยังตรวจพบปริมาณแอลกอฮอล์เล็กน้อยในร่างกาย จากผล การชันสูตรพบว่า เขามีภาวะโรคตับจากการดื่มแอลกอฮอล์ แต่ไม่ถึงขั้น ทำให้สูญเสียการรับรู้หรือนำไปสู่การเสียชีวิต”

“ยังไงก็ตาม นั่นหมายความว่า เขาเมาแล้วตกลงไปในทะเลสินะครับ”

“ค่ะ ดังนั้น เราจึงตั้งสมมติฐานไว้สองแนวทาง แนวทางแรกคือ เขาถูกทำร้ายขณะมีเมามา จากนั้นก็ถูกถอดเสื้อผ้าและขโมยบัตรประจำตัว ก่อนปล่อยให้จมน้ำเสียชีวิต แนวทางที่สองคือ เขาถอดเสื้อผ้าด้วยตัวเอง ขณะเมา แล้วกระโดดลงทะเลที่ยังหนาวเย็นในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิก่อนศีรษะ กระแทกและจมน้ำตาย ซึ่งในสถานี่ตำรวจสนับสนุนแนวทางที่สองมากกว่า จึงมีความเป็นไปได้ว่าการสืบสวนในครั้งนี้จะยุติในไม่ช้าค่ะ”

เขารู้สึกได้น้ำเสียงของเธอแฝงความรู้สึกเสียตาย

“คุณโกโตคิดว่าเขาถูกฆ่าตายจ้ะหรือครับ”

“ฉันพยายามมองอย่างเป็นกลางมากที่สุดค่ะ”

ในฐานะตำรวจนะคะ เธอเสริม ทำให้เขารู้สึกชื่นชมในความเป็น มืออาชีพของเธอ

“ณ ตอนนี้ยังไม่มีอะไรยืนยันตัวตนของเขาได้เลยค่ะ แม้แต่การแจ้ง บุคคลสูญหายในเขตจังหวัดที่ตรงกันก็ไม่มี เราลงรายละเอียดไว้ใน ‘ข้อมูล ผู้เสียชีวิตที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้’ บนเว็บไซต์ของตำรวจ และกำลัง รอคูสถานการณ์ ในขณะเดียวกันก็ตรวจสอบรายงานบุคคลสูญหายจาก

ทั่วประเทศเป็นระยะๆ แต่โดยส่วนตัวแล้ว... ฉันต้องขอภัยนะค่ะ แต่ฉัน
 ตัดใจเรื่องทีหน้าตาของคุณเหมือนกับเขาเหมือนกันมาก คุณพอจะมีอะไรที่
 อธิบายเรื่องนี้ได้บ้างไหมคะ”

“จริงๆ แล้ว ผมเองก็รู้สึกจิตใจเรื่องนี้เหมือนกันครับ เลยลองตรวจสอบ
 ทะเบียนครอบครัวดู แต่ไม่พบใครที่อาจจะเป็นเขาเลย พ่อแม่ของผมก็เสีย
 ไปแล้ว เลยไม่มีใครให้สอบถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้”

อย่างนั้นหรอคะ โกโตพยักหน้าอย่างสงบนิ่ง น้ำเสียงของเรอดูเหมือน
 อ่อนลงเล็กน้อย

“คิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้หรอกครับ แต่ว่าฉุกเฉินสิบสองมีร่องรอย
 การผ่าตัดศัลยกรรม...”

“ไม่มีค่ะ”

“หรือว่ามีกล้องวงจรปิดจับภาพไว้ได้”

เขาลองใช้ความรู้จากการดูละครสืบสวนสอบสวนขึ้นมาเพื่อแก้
 สถานการณ์

“คุณหมอคะ ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เป็นเกาะนะค่ะ น่าเสียดายจริงๆ”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน เป็นไปไม่ได้ที่จะมีกล้องติดอยู่ทั่วแนว
 ชายฝั่งทั้งหมด เธอคงต้องการบอกว่า การใช้ภาพถ่ายเป็นหลักฐานเพื่อ
 ตัดสินว่าเป็นฆาตกรรมหรืออุบัติเหตุ นั้นเป็นไปได้ ก็คงจะอย่างนั้น

เขาเกาหัวเพื่อกลบเกลื่อนความอายแล้วพูดอย่างเห็นใจว่า “การตามหา
 คนในช่วงโควิดก็ยากนะครับ”

โกโตก็ตอบรับอย่างเห็นด้วยว่า “ค่ะ เพราะทุกคนใส่หน้ากากกันหมด”

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องขอสอบถามค่ะ ...คุณหมอช่วยเล่าเรื่องที่คุันทา
 ในวันที่ 16 เมษายนให้ฟังได้ไหมคะ”

“ผมนะหรอ ผมไม่ได้ทำอะไรที่น่าสงสัยเลยนะครับ”

“อ้อ เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้สงสัยคุณหมอหรอค่ะ แต่ในขั้นตอนการ

สืบสวนจำเป็นต้องแยกความแตกต่างระหว่างคุณหมอกับเขาให้ชัดเจน เราจึงต้องขอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมของคุณค่ะ”

เขาเข้าใจแล้ว เพราะหน้าตาที่เหมือนกันมาก ตำรวจจึงจำเป็นต้องแยกแยะว่าใครเป็นใคร นี่ก็น่าจะเป็นวัตถุประสงค์หลักของการมาพบในวันนี้

“วันที่ 16 เมษายนเป็นวันอาทิตย์ ผมพักผ่อนอยู่ที่บ้านจนถึงช่วงเย็น แล้วตั้งแต่หนึ่งทุ่มก็ไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นกับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย จริงๆ งานเลี้ยงรุ่นที่ว่ามีแค่สี่คนเท่านั้นเองครับ จัดที่ร้าน ‘ชิราโตรี คลาสสิกส์’ เดินลงไปทางใต้จากโรงพยาบาลนี้ก็ถึงแล้ว”

“ร้านนั้นฉันก็เคยไปค่ะ เป็นร้านดีทีเดียว แถมอยู่ใกล้ชายฝั่ง พอสมควรเลยนะคะ”

เขารู้สึกขนลุกกับคำพูดของโกโต จริงสึ ตอนขากลับจากงานเลี้ยง เขาอาจจะเดินสวนกับชายที่กลายเป็นศพก็เป็นได้

“ขอทราบชื่อทุกคนที่ไปทานอาหารด้วยกันวันนั้นหน่อยค่ะ”

“ทุกคนเป็นสมาชิกชมรมเบสบอลรุ่นเดียวกันของมหาวิทยาลัย K ครับ คนแรกคือ ไฮสึตะ ยาสึชิ หมอนี่เป็นศัลยแพทย์ตกแต่งที่โรงพยาบาล เฮียวโกะคิตะ ซาคาวะ ชินอิจิ เป็นศัลยแพทย์ที่โรงพยาบาลฮิงาชิฮาริมะ แล้วก็ โอโต ไอ เธอเคยเป็นผู้จัดการชมรมเบสบอลครับ พอแต่งงานแล้ว เปลี่ยนชื่อเป็น มิโดริคาวะ ไอ เธอเป็นแพทย์สูตินรีเวช...”

พอพูดถึงตรงนี้เขาก็นึกขึ้นได้

“เมื่อสองปีก่อน มิโดริคาวะเคยทำงานในแผนกสูตินรีเวชที่โรงพยาบาล ฮันชินจูโอ แต่เธอบอกว่าลาออกเพื่อไปเลี้ยงลูก ตอนนั้นทำงานอยู่ที่คลินิก สักแห่งในโอซาก้านี้แหละครับ แต่ผมลืมชื่อคลินิกไปแล้ว”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณ ทราบแค่นี้ก็พอแล้วค่ะ”

ตำรวจสาวจดข้อมูลลงในสมุดบันทึก

จะว่าไป มิโดริคาวะคือคนที่วางแผนการเลี้ยงรุ่นในครั้งนี้

—ฉันได้ยินว่าแถวหาดนารุมิยะมีร้านหนึ่งที่เหล้าญี่ปุ่นอร่อย ไวโควิด
ชาแล้ว ถ้าเราจะไปเจอกันทั้งทีก็ไปที่นั่นดีไหม

เขานึกถึงบทสนทนานั้นขึ้นมาได้รางๆ แต่ไม่ได้บอกกับตำรวจ เธอ
ไม่ได้ถามก็คงไม่จำเป็นต้องพูดออกไปเอง

“เอ่อ อีกร้อยละคุณหมอ คุณออกจากบ้านไปที่ร้าน ‘ชิราโทริ
คลาสสิกส์’ ยังไงคะ”

“ปกติผมซื้อจักรยานสี่ล้อหมอบไปทำงานที่โรงพยาบาลครับ แต่ผม
รู้ว่าจะต้องดื่ม ขาไปก็เลยเดินไป ขากลับให้ภรรยาขับรถมารับ น่าจะหลัง
ห้าทุ่มไปแล้วครับ”

“ช่วยบอกลักษณะรถและหมายเลขทะเบียนไว้เป็นข้อมูลได้ไหมคะ”

“รถเก๋งพริอุสสีเงิน ทะเบียน...”

เขาขับรถพริอุสที่ซื้อมาเมื่อตอนเป็นแพทย์ฝึกหัดปีที่สองด้วยเงินเก็บ
อันน้อยนิดมาเป็นเวลาเจ็ดปีแล้ว มันเก่ามากแล้ว แต่เพราะความผูกพัน
ทำให้เขาไม่อาจตัดสินใจเปลี่ยนคันใหม่ได้ง่ายๆ

หลังจากตอบคำถามอีกสองสามข้อสุดท้าย โกโตปิดสมุดโน้ตลงอย่าง
พอใจ “ขอภัยที่ต้องรบกวนเวลาของคุณนาน วันนี้มีพอสแค่นี้คะ”

พอเขาโค้งลาและกำลังจะออกจากห้อง โกโตก็พูดว่า อ้อ นี่คะ... แล้ว
ยื่นกระดาดโน้ตให้ ในนั้นมีหมายเลขโทรศัพท์ อีเมล และชื่อเต็มของโกโต
เขียนไว้ด้วยลายมือหวัด

“เผื่อว่าคุณพบอะไรเพิ่มเติมหรือนึกอะไรออกขึ้นมา รีบติดต่อฉัน
ได้เลยนะคะ”

ทาเคตะเก็บกระดาดโน้ตใส่กระเป๋าเสื้อตัว ก่อนพยักหน้าตอบรับ
สายตาดูจริงจัง คราวนี้เขาถึงได้ออกจากห้องจริงๆ

คิโนซากิมาถึงห้องอาหารของโรงพยาบาลตอนห้าโมงครึ่ง ซ้ำกว่า
เวลานัดสิบห้านาที ห้องอาหารที่ปิดให้บริการแล้วนั้นมีมืดสลัวและไร้เงาผู้คน

จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การพูดคุย

“ขอโทษที่มาช้า ฉันไปส่งลาคนไข้มานะ”

คิโนซากิกล่าวขอโทษพลางลากเก้าอี้ออกแล้วนั่งลง เมื่อมีผู้ป่วยเสียชีวิต ที่โรงพยาบาลจะเรียกการยื่นโศกณัติสำหรับร่างของผู้เสียชีวิต ขณะออกจากโรงพยาบาลว่า ‘ส่งลาผู้ป่วย’

“แม่เลยนะ คนไข้เป็นอะไรล่ะ”

“ก็คุณคานิยามะที่ฉันห้ามเลือดวันก่อนไงล่ะ เขาติดเชื้อราเร็วรั้งและเป็นโรคตับแข็งระยะสุดท้ายจากแอลกอฮอล์ ต่อให้ห้ามเลือดได้ สุดท้ายเขาก็ไม่รอดเพราะตับวายอยู่ดี”

คิโนซากิพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ อย่างเคย

เขานึกถึงลูกเงินสิบสองชิ้นมา โกโตบอกว่า เขาก็มีภาวะตับแข็งจากแอลกอฮอล์เหมือนกัน และสงสัยว่าชายที่หน้าตาเหมือนเขารวกับฝาแฝดใช้ชีวิตอย่างไรมา

เขาไล่ความคิดนั้นออกไป แล้วสรุปสิ่งที่รู้ในช่วงเวลาเก้าวันที่ผ่านมา และการสนทนากับโกโตให้คิโนซากิฟัง

“สรุปว่า ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นคดีฆาตกรรมหรืออุบัติเหตุจั้นเหว และยังไม่รู้แม้แต่ตัวตนของเขา แกมการสืบสวนจะยุติลงที่การคิดว่าเป็นอุบัติเหตุอย่างนั้นสิ”

คิโนซากิเปียปลายผมสีน้ำตาลเข้มของตัวเองเล่นโดยไม่รู้ตัว

“อืม ถ้าให้พูดแบบตรงไปตรงมา ก็คือใช่”

“ถ้าจั้น ก็เหลือแค่ว่าทาเคดะอยากจะทำอะไร”

“นายหมายถึง จะไปสอบถามพยานหรือสืบสวนที่เกิดเหตุอะไรเหว”

“วันก่อนฉันก็บอกไปแล้วไงว่านั่นเป็นหน้าที่ของตำรวจ สิ่งที่เราควรสืบคือ นายมีความเกี่ยวข้องกับลูกเงินสิบสองหรือเปล่า เรื่องนั้นเรื่องเดียว”
คิโนซากิพูดทิ้งท้าย ก่อนจะเสริมขึ้นว่า

“อ้อ ถ้าอยากใช้วิธีรุนแรงละก็ มันก็มีวิธีสืบทอดตัวลูกเงินสิบสองแบบ ตรงไปตรงมาอยู่เหมือนกันนะ”

“ไหนลองว่ามาหน่อยสิ”

“ก็อย่างเช่น โฟสต์ข้อความกับรูปบนโซเชียลมีเดียว่า ‘เพื่อนของผม หายตัวไปที่เฮียวโงะ ใครรู้จักหรือพบเห็นช่วยติดต่อกลับด้วย’ จากนั้นก็ให้พวกอินฟลูเอนเซอร์ช่วยกระจายข่าว แน่นอนว่าเราต้องใช้รูปถ่ายของนายคนที่หักมาคงมีทั้งคนที่รู้จักของทาเคดะ กับข้อมูลขยะจากพวกที่ตอบเอาสนุกซะเป็นส่วนใหญ่ แต่ในจำนวนนั้นต้องมีข้อมูลจากคนที่รู้จักลูกเงินสิบสองเข้ามาแน่”

เขาเกือบจะตบเข้าขาดว่านี่อาจเป็นความคิดที่ดี แต่ก็สลัดความคิดนั้นทิ้งไป

“ไม่ว่ายังไง ฉันก็ไม่อยากเอารูปของตัวเองไปเผยแพร่ไปทั่วในลักษณะนั้นหรอกนะ อีกร้อยอย่าง ถ้าเกิดว่าญาติของลูกเงินสิบสองมาเห็นเข้า มันจะเป็นการไม่ให้เกิดโรคคนตายและไม่จบลงง่ายๆ แน่ และฉันก็สงสัยสารญาติของเขาด้วย”

“ฉันนึกแล้วว่านายต้องพูดแบบนี้ ถึงได้บอกว่ามันเป็นวิธีรุนแรงไงละ”

คิโนซากิหัวเราะเบาๆ อย่างเจ้าเล่ห์

“ฉันจะทำยังไงต่อ”

“วิธีของตำรวจคือรวบรวมหลักฐานและพยานแวดล้อมเพื่อสรุปคดี หรือเรียกว่าวิธีแบบอุปนัย แต่เราไม่มีทางสู้พวกเขาด้วยวิธีเดียวกันได้ ดังนั้น เราจะใช้วิธีพิชิตชนะโดยการย้อนแย้ง”

เป็นคำที่ไม่ได้ยินมานานแล้ว

“วิธีพิชิตชนะโดยการย้อนแย้งนี้ ไม่ได้ยินมาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่สมัยเรียนคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมปลายแล้วมั้ง”

“ใช่เลย แล้วจำได้ใหม่ว่ามันทำยังไง”

“นายจะทดสอบกันหรือไง เอ่อ ‘เพื่อพิสูจน์ว่าประโยค A เป็นจริง ก่อนอื่นเราจะสมมติว่า A เป็นเท็จ แล้วในกระบวนการพิสูจน์ ก็ดูว่าเกิดความขัดแย้งขึ้นไหม ถ้าพบว่ามันขัดแย้ง แสดงว่าประโยค A ต้องเป็นจริง’ ประมาณนี้ใช่ไหม”

“ถูกเฉง”

คิโนซากิทำทางดูสนุก จนเขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักเรียนที่นั่งอยู่ต่อหน้าครู

“ทีนี้ ประโยคที่ต้องการพิสูจน์ในครั้งนี่คืออะไร”

“นั่นสิ ประโยคที่ว่า ‘ไม่มีความสัมพันธ์ที่ซ่อนเร้นระหว่างฉุกเฉินสิบลองกับฉัน’ เป็นไง”

“ตอบได้ดี แล้วถ้าเป็น ‘เท็จ’ ละ”

เมื่อนึกถึงคำตอบที่ถูกชี้ช่อง เขาก็สูดหายใจลึกก่อนจะตอบ

“ ‘มีความสัมพันธ์ที่ซ่อนเร้นระหว่างฉุกเฉินสิบลองกับฉัน’ ”

“ถูกต้อง ดังนั้นเพื่อพิสูจน์ว่าประโยคนี้นี้เป็นเท็จ เราต้องตรวจสอบสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนาย ไม่ใช่ฉุกเฉินสิบลอง”

ที่บอกให้ไปตรวจสอบทะเบียนครอบครัวก็เพราะอย่างนี้เอง การสืบภูมิหลังของตัวเองก็คงง่ายกว่าตามหาข้อมูลเกี่ยวกับฉุกเฉินสิบลองจริงๆ

“พอเป็นเรื่องของตัวเองเรามักจะนึกไม่ออกเลยแฮะ แต่ฉันก็ตรวจสอบทะเบียนครอบครัวแล้วนะ แล้วยังมีอะไรที่ทำได้อีกไหม”

“ถ้างั้น เริ่มจากวิธีละมุนละม่อมก่อนละกัน”

“วิธีละมุนละม่อมเหรอ”

“เอกสารที่มีข้อมูลสำคัญยิ่งกว่าอีกอย่างหนึ่ง น่าจะหลงเหลืออยู่ในบ้านของนายอย่างแน่นอน”

คิโนซากิขมวดเรียวยาวของเขาขึ้น

“สมุดบันทึกแม่และเด็กไงล่ะ”

บทที่ 2

ความเชื่อมโยง

เขาขออนุญาตจากเอริกะว่า จะนัดพบคิโนซากิที่บ้านหลังเลิกงานในวันรุ่งขึ้น

พวกเขาตกลงกันว่าถ้างานยุ่งอย่างเช่นมีคนใช้ฉุกเฉินก็จะเลื่อนนัดออกไปก่อน แต่โชคดีที่วันนี้เงียบสงบ เขาแยกกับคิโนซากิที่โรงพยาบาลซึ่งคิโนซากิจะขับรถไปที่บ้าน กริ่งหน้าบ้านดังขึ้นตอนหกโมงกว่า ถ้าไปถึงตารางงานของเขา นี่ถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์ก็ว่าได้

คิโนซากิจอดรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำนี้อสองของเขา แล้วเดินเข้ามาทางโรงจอดรถ เขาสวมเสื้อไหมพรมเนื้อบางสีน้ำตาลอ่อน คู่กับกางเกงทรงสอบลีดำ เป็นชุดลาลองที่ดีทีเดียว

“ทางเข้าแบบนี้ดีนะ วันไหนฝนตกก็ไม่ต้องเปียก”

“ใช่แหละ ตอนปรับปรุงบ้านฉันตั้งใจให้เป็นแบบนี้เลย แต่น่าเสียดายที่ปกติมีแต่รถพริอุสเก่าๆ จอดแค่คันเดียว”

ขณะที่พูดเล่นกันอยู่ เอริกะก็โผล่หน้ามาทักทาย

คิโนซากิตักทายเธออย่างร่าเริง ก่อนจะหยิบกล่องขนมอบจากร้านชื่อดังออกมาจากถุงกระดาษที่นำติดตัวมายื่นให้เธอ เขาไม่เข้าใจนัก นอกจากของฝากซึ่งเป็นการแสดงมารยาทแล้ว คิโนซากิยังคำนึงถึงความเหมาะสมสำหรับหญิงตั้งครรภ์ด้วย ช่างเป็นผู้ชายที่ใส่ใจทุกรายละเอียดจริงๆ

เขานำทางเพื่อนไปยังห้องๆ หนึ่งที่อยู่ชั้นล่างของบ้านซึ่งไม่ห่างจากประตูหน้าบ้านนัก เป็นห้องนอนของมิยูกิ แม้ผู้ล่่วงลับไปแล้ว ห้องนี้เป็นห้องเดียวที่ไม่ได้ปรับปรุงใหม่ ทุกอย่างยังคงเดิมเหมือนตอนที่แม่จากไป

เขารู้สึกว่าถ้าปรับปรุงห้องนี้ ก็เหมือนร่องรอยทุกสิ่งทุกอย่างของแม่จะหายไปจากโลกนี้ เขาจึงไม่กล้าแตะต้อง

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้อง กลิ่นฉุนของเสียทาทามิเก่าและกลิ่นการบูรก็ลอยเข้ามาแตะจมูก ถึงแม้เตียงผู้ป่วยที่เคยอยู่กลางห้อง สุขาสำหรับพกพา และเครื่องผลิตออกซิเจนแบบเคลื่อนที่จะถูกส่งคืนไปแล้ว แต่รถเข็นพับได้และอุปกรณ์ช่วยเดินที่เคยซื้อไว้ และเสาให้น้ำเกลือที่เขาทำขึ้นเองโดยใช้ไม้แขวนเสื้อแขวนไว้กับเสายังคงตั้งอยู่ที่เดิม มันถูกละทิ้งจนจากแสงหลอดไฟนีออนสีหม่นอย่างโดดเดี่ยว

“นี่ไง ยังมีหัวของแม่อยู่เลย เครื่องเป่าผมที่มีโรลม้วนผมก็ยังอยู่”

คิโนซากิขึ้นไปทีละเครื่องแบ่ง เขาสวมถุงมือสีขาวตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ดูเหมือนตำรวจกำลังตรวจสอบที่เกิดเหตุ

“ฉันยังทิ้งไม่ลงซะที”

“เรื่องธรรมดาเนะ เท่าที่เห็น ห้องนี้ยังถูกเก็บรักษาไว้เหมือนตอนที่แม่ของนายยังมีชีวิตอยู่แทบจะทุกอย่าง แกมยังอยู่ในสภาพดีมากด้วย”

“ต้องขอบคุณเอริกะ”

คิโนซากิพยักหน้า คราวนี้เขามองไปที่ตู้เสื้อผ้า “เปิดดูได้ไหม”

ยังไม่ทันที่เขาจะพยักหน้า คิโนซากิก็เปิดลิ้นชักออกทันที แล้วนวดหน้า

“มีแต่เสื้อผ้า”

เขาพูดสิ่งที่เห็นออกมาทั้งอย่างนั้น

“ก็มันเป็นตู้เสื้อผ้านี่นา แม่ของฉันเป็นคนที่จัดข้าวของอย่างเป็นระเบียบ คงไม่ได้ซุกอะไรอย่างอื่นไว้ในนี้หรอก”

“อย่างนั้นระะ ทาเคตะ นายไม่ได้อยู่ที่นี้มาตั้งแต่เกิดใช่ไหม”

“ที่นี่เคยเป็นบ้านของปู่กับย่า เราย้ายมาอยู่หลังจากพวกเขาเสียก่อนหน้านั้นเราย้ายแมนชั่นไปเรื่อยๆ ตามที่ทำงานของพ่อ ช่วงมัธยมต้นฉันยังเคยอยู่แถวบ้านนายเลยใช่ไหมล่ะ”

“ถ้าฉัน ที่มีโอกาสพบสมุดบันทึกแม่และเด็กมากที่สุดก็คือในตู้เก็บของ อาจจะเก็บไว้กับเสื้อผ้าหรืออัลบั้มรูปของนายตอนเก็บของย้ายบ้าน แล้ว ยังอยู่ในกล่องจนถึงตอนนี้ก็ได้”

เขาลองเปิดตู้เก็บของดูตามคำแนะนำ ในนั้นมีกล่องกระดาษที่ติดป้ายระบุไว้อย่างเป็นระเบียบวางเรียงซ้อนกัน เขาตรวจสอบทีละกล่อง และ ดึงกล่องสุดท้ายที่มีข้อความว่า ‘อัลบั้มอื่นๆ’ ออกมา

เมื่อลอกเทปกาวและเปิดฝากล่อง ด้านในเต็มไปด้วยอัลบั้มที่เรียงสลับพันปลาซ้อนกันอย่างแน่นหนา ยิ่งพลิกดูอัลบั้มที่อยู่ลึกลงไป ภาพของสมาชิกครอบครัวก็ดูอ่อนเยาว์ลงเรื่อยๆ

มีภาพถ่ายของเด็กชายคนหนึ่งกำลังโพสท่าในงานกีฬาสีของโรงเรียนอนุบาล คนที่โอบไหล่เขาอยู่คือพ่อและแม่ของเขาในวัยหนุ่มสาว

มิยูกิ แม่ของเขามีผิวขาว รูปร่างบอบบาง และโคจิ พ่อเขามีใบหน้าที่คมเข้มและมีหนวดเคราสั้นๆ ทั้งคู่ได้จากโลกนี้ไปแล้ว

โคจิ พ่อของเขาเป็นศัลยแพทย์ แต่ก่อนที่ทาเคดะจะเรียนจบคณะแพทยศาสตร์ พ่อของเขา ก็เสียชีวิตในห้องผ่าตัดจากภาวะหลอดเลือดแดงใหญ่ฉีกขาด ว่ากันว่าทันทีที่ผ่าตัดคนไข้เสร็จและตะโกนว่า ปิดแผล! พอสิ้นเสียงเขาก็ล้มลงทันที พ่อในวัยใกล้เกษียณจากไปอย่างกะทันหัน เหลือไว้แต่เรื่องเล่าที่เหลือเชื่อ

“ตอนเด็กๆ ฉันก็น่ารักเหมือนกันนี่นา”

เขาพูดพลางชี้ไปที่ภาพของตัวเองในวัยเด็ก แต่คิโนซากิกลับจ้องภาพถ่ายโดยไม่ตอบอะไร

“อะไรของนาย มีอะไรเหรอ”

“นายดูไม่เหมือนพ่อแม่ของนายเลยนะทาเคดะ”

คิโนซากิเงยหน้าขึ้น สีน้าจริงจัง

“ฉันถามหน่อยเถอะ นิสัยแบบนี้ของนายได้มาจากใครอะ”

“พ่อแม่ฉันไม่ได้เป็นแบบนี้หรอก ฉันเป็นตัวของตัวเอง”

“ถ้าฉัน ฉันจะหน้าตาต่างไปบ้างก็ได้จริงไหม ฉันก็เป็นตัวของตัวเอง”

คิโนซากิเงียบไป ทำให้เขารู้สึกว่าเปลี่ยนเรื่องได้อย่างแนบเนียน และ
โล่งใจขึ้นมานิดหน่อย

จริงอยู่ ใช่ว่าเขาไม่เคยถูกทักว่าหน้าตาไม่เหมือนทั้งพ่อและแม่ แต่พอ
ได้ยินป้าพูดอย่างเอ็นดูทุกครั้งก็เจอว่า เหมือนพ่อตอนเด็กๆ เบ๊บบเลย
เขาจึงไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ

เขาหยุดคิดแล้วพลิกอัลบั้มต่อ จู่ๆ คิโนซากิก็ดึงแขนเสื้อของเขา
“อะไรเล่า”

“อะไรเล่าอะไรกัน ฉันเจอแล้ว”

คิโนซากิโบกสมุดบันทึกแม่และเด็กไปมาตรงหน้า

เมื่อเปิดสมุดดู สิ่งแรกที่เห็นคือ ช่องการรับรองการแจ้งเกิด พวกเขา
ตรวจสอบข้อมูลแล้วพลิกหน้าต่อไป จนเจอส่วนที่บันทึก ‘ลักษณะการคลอด’

“นี่ไง ดูตรงนี้ก็รู้แล้วว่าคลอดลูกแฝดหรือเปล่า”

ระยะเวลาตั้งครรภ์ : 36 สัปดาห์ 6 วัน

วันและเวลาคลอด : 22 ตุลาคม 1990 เวลา 08:59 น.

ลักษณะการคลอด : ศีรษะออกก่อน วิธีการคลอด : คลอดธรรมชาติ

ระยะเวลาการคลอด : 12 ชั่วโมง 9 นาที ปริมาณเสียเลือด : 235
มิลลิลิตร ไม่มีการให้เลือด

เพศ : ชาย หนึ่งคน

คนเดียว! เขาแทบไม่ได้สนใจตัวเลขน้ำหนักหรือส่วนสูงที่ตามมาเลย
หมอที่ทำคลอดเขาได้ลงบันทึกไว้ว่า เขาเป็นทารกที่คลอดออกมาคนเดียว
เป็นหลักฐานว่า เขาเป็นลูกคนเดียวในท้องซึ่งเกิดจากท้องของมิยูกิ
แม่ของเขา ข้อมูลนี้ไม่มีทางถูกปลอมแปลงได้ ความโล่งใจแผ่ไปทั่วร่าง
เขาใจเหลือเกินเสียจนมือสั่น

“นายอุตส่าห์มาถึงที่นี่ ขอบใจนะ ฉันมองข้ามสมุดบันทึกแม่และเด็กไป แต่สุดท้ายมันก็พิสูจน์ได้ว่า เขาเป็นแค่คนแปลกหน้าที่บังเอิญหน้าเหมือนกันจริงๆ โลงออกไปที”

คิโนซากิครุ่นคิดเล็กน้อย แต่ในที่สุดก็พยักหน้า “นั่นสินะ”

“ค่าแล้ว ถ้านายกินอาหารที่สั่งได้เดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง ไว้สะดวกเมื่อไหร่ค่อยขอบคุณอีกที จะกินพิซซ่า ซูชิ หรือโอโคโนมียากิก็มีนะ อะไรก็ได้ นายอยากกินอะไรล่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอก”

“เฮ้ ไม่ต้องเกรงใจสิ”

“ขอบใจนะ ถ้าฉัน เอาพิซซ่าแล้วกัน”

ทันทีที่ได้คำตอบเขาก็กดโทรศัพท์ไปหาร้านประจำ ก่อนหันกลับมาเพื่อจะถามเมนูที่ต้องการ แล้วก็เห็นคิโนซากิหยิบสมุดบันทึกแม่และเด็กที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมาอีกครั้ง

“มีอะไรเหรอ”

เขาถามคิโนซากิอย่างห้วนๆ หลังจากสั่งอาหารเสร็จด้วยความรวดเร็ว

“โทษที พอดีนึกติดใจอะไรนิดหน่อย”

เขาตอบพลางชี้ไปที่สมุดบันทึก ตรงหัวข้อ ‘ภาวะระหว่างการตั้งครรภ์’

วันที่ตรวจ อายุครรภ์ ความยาวยอดมดลูก เส้นรอบวงหน้าท้อง น้ำหนักตัว ความดันโลหิต อาการบวม โปรตีนในปัสสาวะ น้ำตาลในปัสสาวะ นอกจากนี้ ยังมีช่องสำหรับบันทึกอัตราการเต้นของหัวใจทารกในครรภ์ และการเคลื่อนไหวของทารก

ในช่วงไตรมาสที่สองของการตั้งครรภ์จะตรวจร่างกายทุกสัปดาห์ และเมื่อเข้าสู่ไตรมาสสุดท้าย มีผลการตรวจบันทึกไว้เกือบทุกสัปดาห์ ไม่มีอะไรที่ผิดปกติ

“แล้วนี่มันหมายความว่าไงล่ะ ดูเหมือนจะเป็นการตั้งครรภ์ที่ปกตินะ”

“ฉันก็คิดว่าอาการโดยรวมปกติ แต่ที่รู้สึกว่แปลกคืออย่างอื่น”

นี้ยาวเรียวของคิโนซากิเคาะเบาๆ ตรงฝั่งขวาของหน้ากระดาน

ได้หัวข้อ ‘ชื่อสถานพยาบาล หรือชื่อผู้รับผิดชอบ’ มีตราประทับของแพทย์ผู้ดูแลและสถานพยาบาลที่รับผิดชอบในแต่ละสัปดาห์

บรรทัดแรก วันที่ตรวจ : 11 มีนาคม 1990 อายุครรภ์ 12 สัปดาห์ 1 วัน

แพทย์ผู้ตรวจ : อิกุชิมะ ชื่อสถานพยาบาล : โรงพยาบาลอิกุชิมะ

มีชื่อโรงพยาบาลอิกุชิมะ ปรากฏอยู่แค่บรรทัดนี้เท่านั้น

ตั้งแต่การตรวจครั้งต่อมาในสัปดาห์ที่สิบหกเป็นต้นไป ชื่อแพทย์ผู้ตรวจเปลี่ยนเป็น ซากาโมะ และสถานพยาบาลคือโรงพยาบาลฮันชินจูโอต่อเนื่องเรื่อยมา

“มันแปลกขนาดนั้นเลยหรอ การเปลี่ยนคลินิกที่ฝากครรภ์ก็เป็นเรื่องปกตินี่”

“ก็ไม่แปลกหรอก แค่ฉันสงสัยเรื่องจังหวะเวลาและเหตุผลเท่านั้น”

“จังหวะเวลาหรอ”

“ใช่ ถ้าการตั้งครรภ์มีปัญหา จะเปลี่ยนไปโรงพยาบาลอื่นในสัปดาห์ที่สิบหกก็พอเข้าใจได้ เพราะโรงพยาบาลที่มี NICU (หน่วยดูแลทารกแรกเกิดวิกฤติ) อย่างโรงพยาบาลฮันชินจูโออาจเหมาะสมกว่า หรือมีการแนะนำโรงพยาบาลนี้ให้ตอนใกล้คลอดก็เข้าใจได้ เพราะการกลับไปคลอดที่บ้านเกิดเป็นเรื่องธรรมดา หรืออาจเพราะคลินิกเดิมไม่ได้ให้บริการทำคลอด แต่ถ้าฝากครรภ์มาแล้วสิบสองสัปดาห์ ทำไมต้องเปลี่ยนโรงพยาบาลตอนเข้าสู่ช่วงกลางของการตั้งครรภ์ในสัปดาห์ที่สิบหกด้วย มันแปลกๆ นะ”

“มันมีตั้งหลายเหตุผล อาจจะทะเลาะกับหมอ หรือย้ายบ้านก็ได้ นายคิดมากไปแล้ว”

เขาลองโต้แย้ง แต่ก็คิดไม่ได้เหมือนกัน แต่ดูเหมือนคิโนซากิซึ่งยกปัญหาขึ้นมาเองก็ยังหาคำอธิบายที่สมเหตุสมผลไม่ได้เหมือนกัน

บทสนทนาหยุดลงชั่วคราว เขากำลังมือแทนการใช้ความคิด โดยคิดเฉพาะของที่สำคัญ แล้วเก็บที่เหลือกลับเข้าที่เดิม พอเก็บของส่วนใหญ่เสร็จเสียงกิ้งก้านบ้านก็ดังขึ้น แสดงว่าพิชชามาถึงแล้ว

พวกเขาออกจากห้องนอน และทันทีที่เปิดประตูห้องนั่งเล่น บรรยากาศก็ปกคลุมไปด้วยแสงไฟที่นุ่มนวล และกลิ่นหอมอบอวลของพิชช่าอบเสร็จใหม่ๆ ที่ลอยมากระทบจมูก เอริกะเดินอู้อย่ามายังเคาน์เตอร์ครัวแบบไอแลนด์ จัดเรียงจานและแก้วบนเคาน์เตอร์สีดำเงางาม เขารีบเข้าไปช่วยทันที

“โอ้ ถ้าจะสั่งพิชชาก็น่าจะบอกกันหน่อยสิ”

“ขอโทษๆ ผมลืมไปเลย”

พอมองนาฬิกาบนผนัง ถึงรู้ตัวว่าเป็นเวลาสามทุ่มกว่าแล้ว

“ขอโทษจริงๆ ผมไม่คิดว่าจะช้าขนาดนี้ หิวแย่เลยใช่ไหม”

“ท้องตึงๆ เลยไม่ค่อยอยากกินเท่าไร แต่คงกินพิชช่าได้มั้ง”

หลังจากทำพลาดมาทั้งวัน เขาก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

“เป็นไง เจอของที่ตามหาไหม”

เอริกะถาม สายตาของเธอมองไปที่คิโนซากิซึ่งกำลังนั่งอยู่บนโซฟาผ้าสีดำในห้องนั่งเล่น สายตาของเขาจ้องมองสมุดบันทึกแม่และเด็กขณะใช้ความคิด

“อืม ก็เจอนะ แต่น่าจะ... คลีคลายแล้วละ”

หืม เอริกะพึมพำ แต่ว่า ถ้าเรื่องนี้คลีคลายแล้วจริงๆ ก็ดีนะสิ

ไม่นานนั้โต๊ะอาหารก็พร้อม ทั้งสามคนนั่งลงแล้วชนแก้วกัน

“ดื่มให้กับการพบกันอีกครั้งในรอบสิบเจ็ดปี”

ทันทีที่แต่ละคนเอื้อมมือไปหยิบพิชช่า มือของเขาก็ชนกันเพราะมุ่งไปที่มาเกอร์ต้าพิชช่าชิ้นเดียวกัน เอริกะหันมาสบตาและหัวเราะเบาๆ เขายอมแพ้แล้วเปลี่ยนเป้าหมายไปหยิบชิ้นอื่น แล้วก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันไปหาคิโนซากิ

“จริงสิ ฉันได้ยินมาจากคุณโคมียามะว่านายไขคดีลักขโมยในวอร์ดผู้ป่วยด้วยเหรอ เรื่องมันเป็นยังไงเหรอ”

“อ้อ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเหรอก”

“อยากฟังๆ”

เอริกะทำท่าตื่นเต้นขณะเคี้ยวพิซซ่าตั๋ย นำแปลกที่คิโนซากิไม่ได้ทำทำ รังเกียจที่จะเล่าเรื่องนี้เท่าไร

“วันก่อน มีคุณตาคนหนึ่งที่มีอาการสมองเสื่อมเล็กน้อยถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลฉุกเฉินตอนกลางคืน พอรุ่งเช้าคุณตาก็ไววายว่า ‘เงินสามหมื่นเยนในกระเป๋าสาตางค์หายไป’ ”

“อาการหลงผิดคิดว่าของถูกขโมยเหรอ”

หนึ่งในอาการของภาวะสมองเสื่อมคือ หลงผิดคิดว่าถูกขโมยของ ซึ่งความจริงของไม่ได้ถูกขโมย แต่พอหาอะไรไม่เจอ ผู้ป่วยมักจะเข้าใจไปเองว่า “มีคนขโมยไป” จนทุกคนกลายเป็นศัตรู ถือว่าเป็นเรื่องแย่มากเพราะผู้ป่วยไม่ได้มีเจตนาไม่ดี

“แต่คราวนี้ไม่ใช่แบบนั้น ตอนแรกพยาบาลก็คิดว่าเป็นอาการหลงผิดเลยไม่ได้ใส่ใจ แต่พอตรวจสอบดูถึงรู้ว่าเรื่องมันไม่ได้มีแค่นั้น”

พยาบาลปลอบใจผู้ป่วย แล้วโทรศัพท์หาลูกสาวที่มาด้วยกันเมื่อวาน ลูกสาวตอบว่า “ฉันใส่เงินสามหมื่นเยนไปในกระเป๋าสาตางค์ของพ่อแน่นอน”

ช่วงนี้เนื่องจากโควิดจึงมีการจำกัดการเยี่ยมผู้ป่วย ตอนอยู่ที่โถงก่อนจะย้ายผู้ป่วยจากห้องตรวจเบื้องต้นไปยังห้องพักรักษาตัวรอนั้น ลูกสาวจึงใส่เงินสามหมื่นเยนลงในกระเป๋าสาตางค์ที่อยู่ใต้อาสนะพวย พยาบาลรีบตรวจสอบในกระเป๋าสาตางค์ แต่ก็พบแค่เศษเหรียญ ไม่มีแม้แต่เงาของเงินสามหมื่นเยนจริงๆ

“แล้วกระเป๋าสาตางค์อยู่ที่ไหน”

“อยู่ในลิ้นชักที่ล็อกกุญแจในห้องพักของคนไข้ พยาบาลที่ติดผู้ป่วย

เป็นคนหยิบสิ่งของที่นำติดตัวมาออกจากกระเป๋าสะพายไปใส่ในลิ้นชัก แล้วล็อกกุญแจ จากนั้นก็เอาลูกกุญแจที่มีสายคล้องนั้นไปคล้องที่ข้อมือของคุณตา ตอนนั้นเป็นเวลากลางวัน และลิฟต์ก็มีแค่บริเวณหน้าเคาน์เตอร์พยาบาล แน่ใจได้เลยว่าไม่มีบุคคลน่าสงสัยจากภายนอกแอบเข้าไปในห้องของคุณตา”

“ผู้ตาย แย่จัง”

เอริกะนั้นหน้าขณะกลืนพิชซ่า เธอเคยทำงานในตึกผู้ป่วยฉุกเฉินมาก่อน เลยไม่มองว่าเป็นเรื่องไกลตัว “หมายความว่าพยาบาลที่หยิบกระเป๋าตังค์ออกมาเป็นคนขโมยหรือคะ”

“นอกจากนี้ พยาบาลที่เป็นคนเซ็นผู้ป่วยก็มีโอกาสเหมือนกันไม่ใช่หรือ” เขาพูดเสริมข้อสันนิษฐานของเอริกะ

การขโมยเงินที่เก็บไว้ในลิ้นชักที่ล็อกแล้วเป็นเรื่องยาก ถ้าจะขโมยก็ต้องทำก่อนที่จะกระป๋องตังค์จะถูกเก็บเข้าไปในลิ้นชัก ถ้าอย่างนั้น คนที่ทำได้ก็เหลือแค่สองคนนี้นี่เท่านั้น

“ทั้งญาติทั้งคนไข้โมโหมาก บอกว่าพยาบาลเป็นคนขโมยแล้วแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องละสิ แต่พยาบาลของหน่วยฉุกเฉินที่เคลื่อนย้ายคนไข้ และพยาบาลที่ตึกผู้ป่วยที่นำกระป๋องตังค์ไปเก็บในลิ้นชัก ต่างก็ยืนยันว่าไม่มีใครนำออกเลยว่ายเงินหายไปได้ยังไง และไม่ได้เปิดกระป๋องตังค์ด้วยซ้ำก็เลยมาปรึกษาฉันนี่แหละ”

แน่นอนว่าเรื่องนี้ค่อนข้างจะเป็นปริศนา

“หรือว่าพยาบาลคนใดคนหนึ่งโกหกคะ”

“ไม่หรอก คนในเหตุการณ์ทุกคนพูดความจริง”

“หรือว่าคนไข้ในห้องเดียวกันขโมยไป”

“ไม่ใช่ ทุกคนเป็นผู้ป่วยติดเตียงทั้งหมด”

เป็นเรื่องแปลกจริงๆ เงินสามหมื่นเยนหายไปในทันที

“ยอมแพ้แล้ว!” เอริกะร้องขึ้นเป็นคนแรก “ไม่รู้จริงๆ ขอฟังเฉลยเลยเถอะ”

“ฉันก็ยอมแล้ว สรุปว่าเรื่องมันเป็นยังไงรี”

คิโนซากิยิ้ม

“ฉันเจอเงินสามหมื่นเยนแล้ว เรื่องนี้จบลงด้วยดี”

สรุปว่า เจอเงินสามหมื่นเยนนี่รี!

“หาเจอที่ไหนล่ะ”

“ที่ก้นกระเป๋าสะพายของคุณตา อยู่ในกระเป๋าสตางค์ใบยาวตามเดิม ที่จริงแล้ว คุณตามีกระเป๋าสตางค์สองใบ ใบหนึ่งเป็นกระเป๋าสตางค์ที่จริงแล้ว คุณตาสามารถใส่บัตรและธนบัตรได้ อีกใบคือกระเป๋าสตางค์ยาวแบบปกติ แต่อาการสมองเสื่อมทำให้คุณตาจำไม่ได้ว่าลูกสาวใส่เงินสามหมื่นเยนลงในกระเป๋าใบไหน ส่วนพยาบาลเองก็เข้าใจผิดคิดว่ากระเป๋าสตางค์ที่อยู่ด้านบนของกระเป๋าสะพายถือคือกระเป๋าสตางค์ และเก็บมันใส่ลิ้นชัก ลูกสาวเองก็ไม่สามารถมาเยี่ยมได้ จึงยืนยันว่า ‘ใส่เงินไว้ในกระเป๋าสตางค์’”

เมื่อการเข้าใจผิดซ้อนกับความเข้าใจผิด ทำให้เกิดสถานการณ์ที่ดูแปลกประหลาดขึ้นมา ไม่มีใครทำผิดเลย เรื่องมันก็มีแค่นั้นเอง”

พอได้ฟังคำตอบ มันก็เป็นแค่เรื่องเหลวไหลเรื่องหนึ่งเท่านั้น ค่ะหนึ่ง เอริกะก็หัวเราะออกมา

“เหมือนสุภาษิตที่ว่า ‘แท้จริงผีที่เห็นก็แค่ใบไม้แห้งไหวตามลม’ สិនะ พอได้ฟังแล้ว มันก็แค่เรื่องธรรมดาที่ไม่มีอะไรสักหน่อยนะ”

คิโนซากิหันไปทางเอริกะ แล้วเหยียดนิ้วยาวๆ ของเขาขึ้นตรงผิง

“มันดูเป็นเรื่องที่ไม่มีอะไรเลยก็จริง แต่ก็ทำให้ได้เรียนรู้เรื่องหนึ่ง

เมื่อข้อสรุปที่ได้ดูผิดปกติ บางครั้งเราจำเป็นต้องกลับไปสงสัยว่า มีบางอย่างผิดปกติที่สมมติฐานพื้นฐานของเราเอง ในกรณีนี้ เพราะความเชื่อ

ที่ว่า ‘มีแค่กระเป๋าสตางค์เพียงใบเดียว’ ทำให้ไม่มีใครสังเกตเห็นความจริงที่แสนธรรมดาอันนี้ได้”

เขาตะแค้นที่ขมับของตัวเอง

“อดีตทำให้สายตาพร่ามัว หากเราตัดอารมณ์ออกไปและมองสิ่งที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง เราอาจเห็นโลกในมุมที่แตกต่างออกไป”

เป็นผู้ชายที่แม้แต่ตอนงใจวางทำก็ยังดูดีไปหมด ความที่มันดูดีเกินไปจนทำให้เอริกะรู้สึกประทับใจ ผมจึงถอนหายใจเบาๆ ซึ่งน่าเจ็บใจเล็กน้อย

“ของที่ทำคือนี้เหรอะคะ สมุดบันทึกแม่และเด็กของวาตารุนะเหรอะ”

เมื่อการสนทนามีช่วงเว้นจังหวะเอริกะจึงพูดขึ้นมา เธอคงอัดอั้นอยากถามมาตั้งแต่แรก เขาเลยตอบแทนคิโนซากิไป

“ใช่แล้วละ”

“แล้วทำไมถึงต้องใช้ตอนนี้เหรอะ”

“ก็เพราะผมอยากศึกษาเรื่องการตั้งครรภ์ในฐานะพ่อไงล่ะ”

“หาในเน็ตก็ได้เนี่ยนา ต้องทำขนาดนั้นเลยเหรอะ แล้วต้องให้อาจารย์คิโนซากิมาช่วยหาถึงที่บ้านด้วย”

แยءแล้ว เธอไม่เชื่อแม้แต่คนเดียว

คิโนซากิคงสังเกตเห็นท่าทางเขาอึดอัดและตอบไม่ถูก จึงเปลี่ยนเรื่องอย่างแนบเนียน

“คุณเอริกะ รู้จักโรงพยาบาลอิคูชิมะไหมครับ ผมลองหาข้อมูลดูแล้วแต่เหมือนว่าตอนนี้จะไม่มีโรงพยาบาลชื่อนี้อยู่แล้ว”

เอริกะทำท่ากังกับชื่อที่จู่ๆ ก็ได้ยิน “โรงพยาบาลอิคูชิมะเหรอะ... อืม...”

เธอครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะร้องขึ้นมาเหมือนนึกอะไรออก

“อ้อ จากที่ฟังมา คุณพูดถึงหมอสุตินรีเวชเหรอะคะ”

คิโนซากิพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นฉันอาจจะรู้ก็ได้ล่ะ”

แนะนำนักเขียน

ยามางูจิ มิโอะ

เกิดที่จังหวัดเฮียวโงะปี 1987 สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโกเบ
ปัจจุบันทำงานเป็นแพทย์ควบคู่ไปกับการเขียนนวนิยาย ปี 2024 เขาได้
เปิดตัวผลงานเรื่อง “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” หลังจากตีพิมพ์ ผลงาน
ของเธอได้รับการยกย่อง

ชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya Award ครั้งที่ 34

อันดับ 3 Shukan Bunshun Mystery Best 10 ปี 2024

อันดับ 4 Honya Taisho ปี 2025

อันดับ 2 Mystery ga Yomitai ปี 2026

อันดับ 3 Kono Mystery ga Sugoi! ปี 2026

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

นักแปลอิสระที่หลงใหลในการอ่านหนังสือตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะนิยายแปลภาษาญี่ปุ่น ด้วยความชื่นชมในฝีมือของนักแปลชั้นครู จึงใฝ่ฝันว่าสักวันจะสามารถถ่ายทอด “อารมณ์ของประโยค” ให้ได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเริ่มงานแปลจากหนังสือฮาวทูที่เสนอให้สำนักพิมพ์ในช่วงฝึกงานที่ญี่ปุ่น ก่อนจะค้นพบว่าสิ่งที่ชอบที่สุดไม่ใช่แค่การอ่าน แต่คือการ “อยู่กับคำ” และทำให้เรื่องราวในอีกภาษาหนึ่งมีชีวิตในภาษาไทย

มีประสบการณ์แปลนิยายหลากหลายแนว ไม่ว่าจะเป็นแนวจิตวิทยา สืบสวน ตระมาครอบคิ้ว ไปจนถึงแนวสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เน้นการคงโทนและจังหวะทางอารมณ์ของต้นฉบับโดยไม่เร่งรีบเกินไปหรือแต่งเติมจนหลุดจากต้นฉบับ สนุกกับการถอดเสียงความคิดตัวละคร สร้างน้ำเสียงที่แตกต่างให้แต่ละคน และชอบที่สุดเมื่องานแปลทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้แบบเดียวกับผู้เขียน โดยเชื่อว่า การแปลนิยายไม่ใช่เพียงการถอดถ้อยคำ แต่คือการเปิดเส้นทางให้เรื่องหนึ่งเรื่องสามารถเข้าถึงใจคนที่อยู่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมได้อย่างเที่ยงตรงและจริงใจ

禁忌の子

ปรีศนาสายเลือดต้องห้าม

ยามางูจิ มิโอะ เขียน

กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

KINKI NO KO by Mio Yamaguchi Copyright © Mio Yamaguchi 2024 All rights reserved.

Original Japanese edition published by Tokyo Sogensha Co., Ltd. Thai translation rights arranged with Tokyo Sogensha Co., Ltd. through Lanka Creative Partners co., Ltd. Japan

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกู่

ISBN 978-616-14-0722-3

ยามางูจิ, มิโอะ.

ปรีศนาสายเลือดต้องห้าม.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไทม์, 2569.

312 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0722-3

เจ้าสำนักไต้ฟกู่

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษ์ธร

ภูสุรี ภูมิภัก

เบญจภรณ์ แยมโสม อรณิชา พาหลง

มาริสสา ซาติยามา

อัศคนันท์ ชุ่มนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บুদ্ধ ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

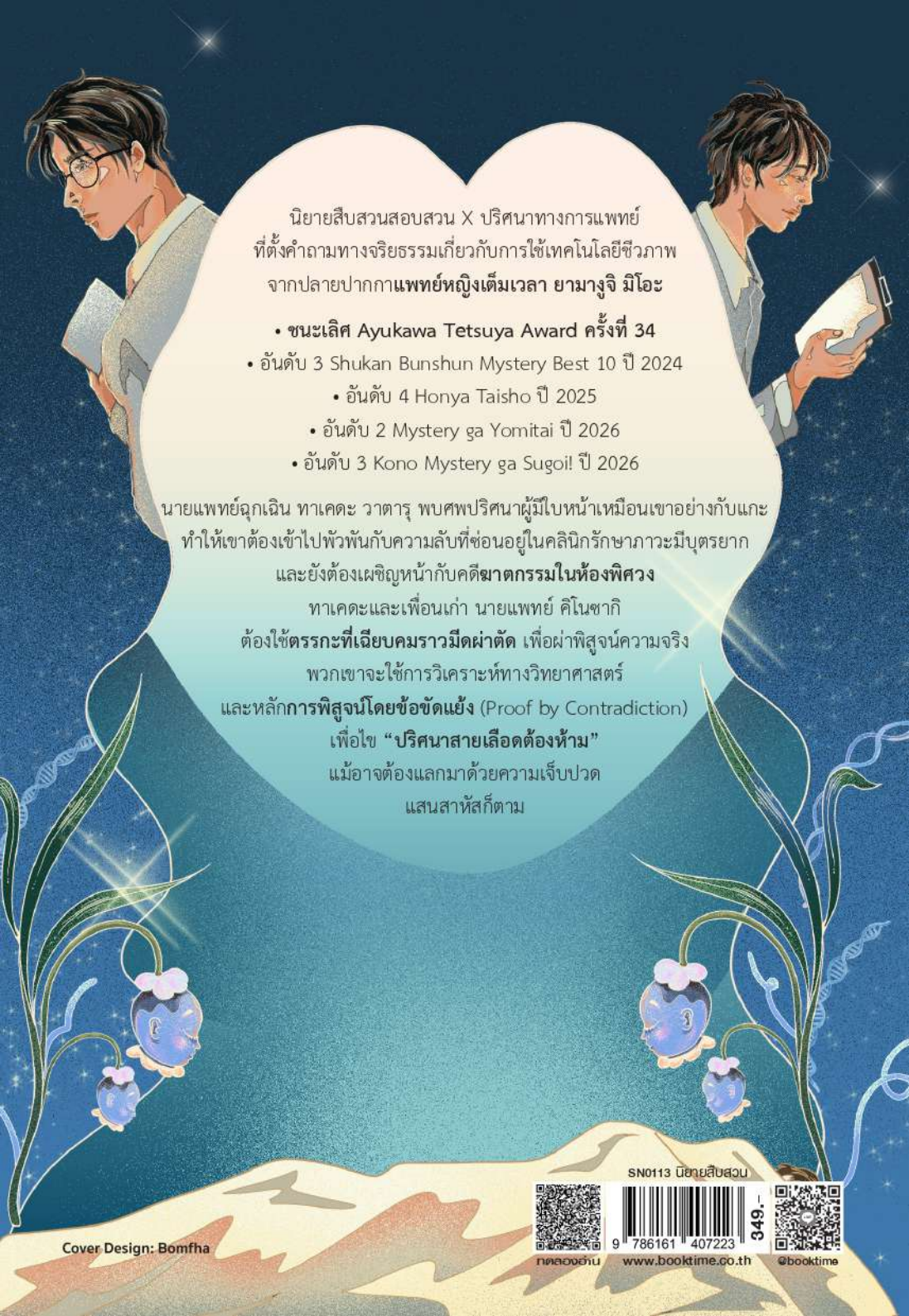
พิมพ์
Green
Read
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

นิยายสืบสวนสอบสวน X ปริศนาทางการแพทย์
ที่ตั้งคำถามทางจริยธรรมเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีชีวภาพ
จากปลายปากกาแพทย์หญิงเต็มเวลา ยามาอุจิ มิโอะ

- ชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya Award ครั้งที่ 34
- อันดับ 3 Shukan Bunshun Mystery Best 10 ปี 2024
 - อันดับ 4 Honya Taisho ปี 2025
 - อันดับ 2 Mystery ga Yomitai ปี 2026
 - อันดับ 3 Kono Mystery ga Sugoi! ปี 2026

นายแพทย์อุกเคน ทาเคดะ วาดารุ พบศพปริศนาผู้มีใบหน้าเหมือนเขาอย่างกับแกะ
ทำให้เขาต้องเข้าไปพัวพันกับความลับที่ซ่อนอยู่ในคลินิกรักษาภาวะมีบุตรยาก

และยังต้องเผชิญหน้ากับคดีฆาตกรรมในห้องพิเศษ

ทาเคดะและเพื่อนเก่า นายแพทย์ คิโนซากิ

ต้องใช้ตรรกะที่เฉียบคมราวมีดผ่าตัด เพื่อผ่าพิสูจน์ความจริง

พวกเขาจะใช้การวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์

และหลักการพิสูจน์โดยข้อขัดแย้ง (Proof by Contradiction)

เพื่อไข “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม”

แม้จะต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวด

แสนสาหัสก็ตาม

